

Reflexió

Még a nyári egyházközségi pikniken történt. Ma is lúdbőrös leszek, ha erre gondolok. A sokszínű szabadidős program lezárásaként együtt akartam tudni a résztvevőket, ezért kieszeltem, hogy a „kertszomszéd” verbiták közül egy idős, tapasztalt atyát hívok, aki ízelítőt ad messi földrészekben megélt kalandjaiból.

A terv sikerült, csak egy valamire nem számítottam. Arra, hogy a hallgatóság soraiból néhányan igencsak „belelendülnek” a témába, fantáziájuk meglódul és ebből fura dolgok sülnhetnek ki. Egy-egy kérdésnél bizony az alkalmi lóca szélét markoláztam, latolgatván, hogy ebből meg mi lesz? A vendég atya - vérbeli misszionáriushoz híven - lankadatlan türelemmel válaszolgatott a kertelés nélküli, néha már-már az indiszkréció határát súroló fölvetésekre is.

Így került „terítékre” a missziók létjogosultságát firtató gondolat. Azazhog: hoztak-e a missziók valami „pluszt” a természeti emberek életébe, vagy jobb lett volna, ha a fehér ember sose teszi be a lábát a „civilizáció” által még érintetlen területekre? Ejha, ez aztán meredek! Jó néhányan fölhördültek ezt hallva, magam inkább a fületem hegyeztem szakavatott ember véleményére várva. Már csak azért is izgatott a téma, mert a Misszió című film, életem egyik emlékezetes mozgókép-élménye éppen ezzel a fogas kérdéssel zárul. Robert Bolt vászonra álmódott regénye annak idején bizony bogarat tett a fülemben.

Már a vendégül hívott atya is eloszlatta kételyemet, teljes bizonyosságra azonban a papi lelkigyakorlaton jutottam. Idén épp a községi missziósokat választottam. Addig serteptéltem a korábban guarani indiánokat térítő lelkigyakorlatos atya körül, amíg elérkezettnek láttam az időt, hogy a többeket lázban tartó kérdéssel előhozakodjam. A válasz nem igazán lepett meg. A szívem mélyén magam is hasonlót gondoltam, csak hát ilyen az ember: késhegyig menő tusát vív benne a szív, meg az ész.

A guarani indiánok - magyarázta az atya, örömmel fogadták a hegyeken és a nagy vízen túlról hozzájuk érkezett misszionáriusokat. Megtiszteltetésnek vették, hogy meglátogatták őket. És csillogó szemmel hallgatták, hogy a Tupának van egy Fia, akit a Tupa elküldött, hogy megmutassa mennyire szeret minket. És ez a Fiú átadta nekünk a Tupa üzenetét, majd meghalt értünk a kereszten, hogy megváltson minket a bűneinkből.

Az atya ráadásként két történettel is megajándékozott. „Egy sokgyermekes indián anya görnyedten járt-kelt iszonyú gerincbántalmai miatt. Az egyik Eucharisztia után

a Pai utána szolt: 'Látom, nagyon nehéz neked a járás lelkem'. A bennszülött nő hátrafordult. Arca olyan volt, mint amikor a borús, esős égbolt hasadékan átszűrődik a fény. Ilyen tekintettel mondta: 'Nem számít Pai, mi ez ahhoz képest, amit a mi Urunk vállalt értünk a kereszten!'

Egy vasárnap észrevettem, hogy Fafaldo nem ül a szokott helyén az alkalmi kápolnánkban. Mise után elmentem hozzá. Ágyban fekvő, borostásan találtam. Majd fölkestem férfi szomszédjait. 'Látjátok, Fafaldo ma nem jött a templomba. Igaz, még nem hintettelek meg benneteket a szent vízzel, de már most is testvérei kell legyetek egymásnak. Ne hagyjátok őt magára! Menjetek és segítsetek neki megmosdani, asszonyaitok pedig főzzenek neki ebédet!' Elégedetten tapasztaltam, hogy két hét múlva újra ott láttam a misén, ahol addig szokott ülni; derűsen, gyógyultan."

Akadna még egy-két történet a tarsolyomban, de talán elhiszik nekem: ennyi is elegendő volt a bizonyossághoz. Hiszem, nem volt hasztalan a misszionáriusok sok évszázados fáradozása, áldozata. Nem vinni, adni akartak és adtak is. Örömhírt, tudást, odaszánt életet. Nagyon ügyeltek arra, hogy szó és tett mindig összhangban legyen.

Ha jól belegondolunk, ma sem történhet másképp. A saját, speciális, személyünkre szabott misszióinkban sem. Miként az Üdvözítő parancsa is egyetemes érvényű: „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet!”(Mt 28, 19)

*Horváth Lóránt
plébános*

*Tupa: a Teremtő neve guarani nyelven
Pai: a missziós atyák megszólítása
Eucharisztia: a szentmisét nevezik így*

Bennszülöttek által készített rosafüzér

IRODALMI MELLÉKLET

BEREC ÁNGYÓ KENYEREI

Hogy a nyáron édesanyámnál jártunk, fölnéztem a kenyerespolcra, és a kenyerespolcra eszembe jutott Berec ángyó. Kisgyerek koromban ő sütögette nekünk a kakastejes kenyeret, aminek még most is a számban van az íze.

- Mit mosolyogsz, cselédem? - kérdezte tőlem édesanyám.

- Berec ángyó jutott eszembe. Ugyan megvan-e még?

- Meg bizony, gyerekek - bólintott édesanyám -, csak hogy most már nem folytatja a mesterségét. Föl vitte isten a dolgát. Kiment lakni a maga tanyájára, most ott uraskodik.

De már ezt nem lehetett megállni nevetés nélkül.

- No - mondom -, azt már magam is szeretném látni, hogy milyen lehet Berec ángyó, mikor uraskodik. Hamar fogd be a csikókat, Panka, megyünk Homokországba.

Nem telt bele egy cipókiszakajtásnyi idő, már akkorra Panka befogta a csikókat. Ugy kell azt érteni, hogy lerúgta a cipőcskéit. Nincs annál nagyobb öröm, mint mezítláb kocogni Homokországban.

Egyéb öröme úgyse igen volt az utunknak. Nyár végén nagyon szomorú ország ez a Homok-ország. Fűt, fát leleget ekkorára a szárazság. Zöld mezőnek, dalos madárnak híre sincs már. Éhenkórász varjak fekete felhője kavargó a szürös tarlok felett.

Annál jobban megörültünk, mikor haragoszöld eperfák közül fehérlett felénk egy takaros tanyaház. Oszlopos tornácú, cseréptetejű, városba beillő, őszirózsa kukucsáltak ki a rácskerítésen. Kéményéből úgy bodorgott ki a füst, mintha kendőt lobogtatna valaki:

- Kerülj beljebb, szegény vándor!

Kis kanászyerek pattogtatta a karikását az út szélén, megkérdeztem tőle, kié ez az uras tanya.

- Berec ángyóé - mondta a gyerek, és megemelte mellé a kalapját.

"Úgy nézem, fele se tréfa az uraskodásnak" - gondoltam magamban, ahogy a zöldre festett ajtót kinyitottam. Abban a percben Panka belefogódzott a zsebembe, és nagyon szeretett volna belebújni.

- Jaj, a kutyák! - pityergett ijedten.

Két lompos kutya buffogott elejünk. Egyszerre rájuk ismerem, mert engem is sokat megriasztottak kiskoromban.

- Gurulj, ne, Lapulj, te! - csettintettem oda nekik az ujjammal, s a két eb egyszerre hízelegve dörgölte hozzám a nagy bumfordi fejét.

- Szép töletek, hogy úr korotokban is rám ismertek - hajoltam le hozzájuk.

Hát mire föltekintek, már előttünk áll Berec ángyó, de tulajdon úgy ám, mint hús esztendővel ennek előtte. Foltos kék kötőjének felgyűrve az egyik sarka, babos kendővel hátrakötve a feje, kormos az ábrázata, még tán a szénvonó is a régi volt a kezé-

ben. Csak a ránca lett több, meg a haja kevesebb.

- Megismer-e, Berec ángyó? - hajoltam le a töpörödött anyókához.

Berec ángyó ernyőt csinált a tenyeréből a szeme fölött, és az alól kémlelt végig.

- Meg ám, lelkem - kapott a kezem után -, megismertem a vastag szemöldökérül.

Már akkor törülgette le az ábrázatáról a pernyét, és tessélt be a tisztaszobába.

- Nem megyek én, Berec ángyó - szabadkoztam -, jobb lesz a konyhán. Úgyis rég éreztem már friss kenyérszagot.

No, az ángyó konyháját majd fölvetette a drága jó szag. Kilenc nagyocskó cipó mosolygott a konyha földjén, fényes, barna hátú, piros púpú kalácscipó. Megláttam már azt, ámbár ángyó illegett-billegett előttünk, hogy hátha valahogy eltakarhatná őket.

- Nini - kérdeztem meglepődve -, hát Berec ángyó még most is sütöget? Ebben a nagy módban?

Ángyó mezzavarodva köhintett egyet-kettőt.

- Csak magamnak sütögetek, lelkem. Tudja, nagyon beleszoktam negyven esztendőn keresztül. Már most meg nem állom, hogy legalább egyszer egy héten a dagasztóteknő mellé ne álljak.

- De hát csak nem eszik meg minden héten kilenc kenyeret, Berec ángyó? - nevettem el magamat.

- Akad annak gazdája mind a kilencnek, lelkem - mosolyodott el Berec ángyó is. - Ehol ez a kis cseléd is mindjárt magára vállal egyet.

Azzal a legpirosabb cipót odakinálta Pankának. Azt a kis cseléd mindjárt úgy pártfogásába vette, mintha egymaga akarná megenni az egészet.

- Kettőnknek szánta pedig ezt, ugye, Berec ángyó? - kérdeztem ángyót, de már akkorra besuttant a szobába. Mikor kijött, majd meg nem ismertem. Szép tiszta ruhát öltött, csipkés főkötőt tett a fehér hajára.

"Nini, kezdődik az uraskodás" - gondoltam magamban. Ángyó pedig magyarázóformán simított végig a ruháján.

- Most már jöhetnek a népeim!

Akkorra már ott is állt a konyhaajtóban a karikásostoros kanászyerek, s beköszönt nagy alázatosan:

- A kenyereimért jöttem, Berec ángyó!

- Itt van, gyerek, fogyaszd el egészséggel - tett a karjára egy kenyérkét Berec ángyó.

De már akkor egy kis libapásztorlányka is ott ácsingózott. Kéthárom kolduska is ott csoszogott a tornácra. Egy-két ágrólszakadt öreganyó is lappangott mögöttük. Ez mind kapott egy-egy kenyeret, s kisvártatva csak egy maradt a kilencből.

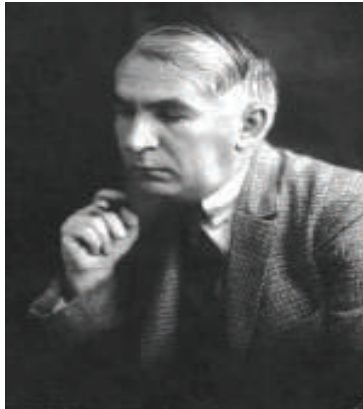
- No, ez nagy búcsújárás volt, ángyó - szólaltam meg, mikor magunk maradtunk.

- Így van ez minden szombat este, lelkem - felelte Berec ángyó. - Sok ezen a tájon a szegény nép, s mind ide van szokva. Ezeknek sütögetek én mostanában, lelkem. Nekem is jól-esik, tudja, meg nekik is.

Szégyen, nem szégyen, de egy darabig nem tudtam szóhoz jutni.

- Hát ez a kilencedik kenyér? - kérdeztem azután.
- Az se szárad rám, lelkem - felelte ángyó, s kétfelé vágta az utolsó kenyeret. Fehér kendőbe takargatta, és föltette a polcra, a másik felét meg odatette a mezőre néző szelelőlyukba. Hanem előbb lehámozgatta az égettjét.
- Nemigen bír már rágni szegényke - mondta mentegetődzve.
- Kicsoda, Berec ángyó?
- Aki a kenyeret elviszi a szelelőlyukból - hebegte az öregasszony. De olyan restelkedve, hogy nem akartam tovább vallatni.

"Majd kinézzük azt" - gondoltam magamban, s búcsút vettünk Berec ángyótól. Hanem addig el nem eresztett, míg föl nem bokrétázott őszirózsával.

A tanya mögött aztán lesbe álltunk, de nem sokáig kellett várakoznunk.

Hamarosan megjelent az utolsó is Berec ángyó népei közül. Egy sovány, kócos, öreg juhászcutya. Látszott rajta, hogy nagyon tudja a járást, mert egyenesen a szelelőhöz ment, felágaskodott, s elszaladt a fél kenyérral.

Néztem, néztem utána, míg csak Panka meg nem rántotta a kabátom.

- Gyerünk, apu, mert már gyűjtogatják az angyalok a mennyei lámpásokat.

Én pedig arra gondoltam, hogy ha Berec ángyó a mennyországba kerül, az angyalok bizonyosan a főhelyre ültetik az Úristen aranyasztalánál.

Móra Ferenc

S. D. Gordon: Az igazság bizonyítéka

Egy fiatal olasz lány - szemmel láthatóan elmerülve egy kis könyv olvasásában - egy gyümölcsös elárusítóhelynél üldögélt. Egy úr megállt, hogy gyümölcsöt vegyen, és megkérdezte, hogy mit olvas olyan nagy érdeklődéssel. Meglehetősen szégyenlősen válaszolta a lány:

- Isten szavát, uram!
- De a férfi kételkedő ember volt, azt kérdezte tehát:
- Ki mondta önnek, hogy a Biblia Isten szava?
- A lány gyermekes egyszerűséggel válaszolta:
- Isten maga.
- Isten? Lehetetlen! Hogyan mondta? Soha sem látta, sohasem beszélt vele! Hogyan mondhatta volna?
- A lány zavarba jött, és néhány pillanatig csendben volt. Azután felnézett és tiszteletteljesen azt mondta:
- Uram, ki mondta önnek, hogy van egy Nap ott fenn, az égen?
- Az úr meglehetősen gögösen válaszolta:
- Ki mondta nekem? Senki. Nincs szükségem arra, hogy valaki mondja. A Nap saját maga beszél erről. Felmelegít engem. Szeretem a fényét.

A fiatal olasz lány komolyan válaszolta:

- Világosan mondta, uram, ami a Napot illeti. Én a Bibliát olvasom, az felmelegíti a szívemet. Világosságot ad. Szeretem a fényét és a meleget. Senki más, csak Isten tudja adni ezt a fényt és meleget, amelyet én kapok ebből a könyvből.

A férfi a lány egyszerű hitétől zavarba hozva csendesen továbbment.

Kattanjunk a Net-re!

Két internetes ajánlatunk szeptember hónapra:

www.eletjel.hu (Életjel Rádió)

<http://www.mr1-kossuth.hu/hirek/radio-100723/vendeg-a-haznal-elozetes-level-egy-szuletendo-kistestverhez.html>

(A Kossuth Rádióban sugárzott műsor—megindító riport)

Siklós József

Apostoli atomfizika

(2 Péter 3,10-13)

Elektronmikroszkópja nem volt az egyszerű halásznak.

Kvantumelmélethez nem értett.

Nem ismert rádiumot, uránércet, atommodellt, gammasugárzást, antianyagot, ionizációt.

Hírét sem hallotta radioaktivitásnak.

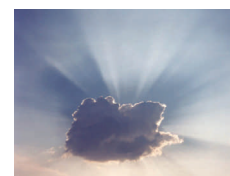
De látó szemébe

Hirosíma vakító fénye lobbant,
s míg levelet írt:
sercegő lúdtolla alatt
egy világ összeroppant...

El fog jönni a nap
s az elemek lángolva felbomlanak!
Ítélet az, ha végkép szerterobban,
amit Isten egységgé teremtett.
Ha széthull a család,
széthull Isten népe,
az emberi elme,
önző egyénekké a társadalom,
- akárcsak az atom.

El fog jönni a nap:
ég-föld lángbaborulva felbomlanak!
Ítélet tüzeben széthull a világ,
felcicomázott,
agyonkutatott,
bálványozott világunk.

De – mert Ő ígérte –
szentül, kegyesen élve,
új eget és új földet várunk.

Kamaszvonat

Emlékek

A nyár emlékei — mint a befőzés.

Először megtervezzük, aztán összegyűjtjük őket, végül valamennyit megpróbáljuk konzerválni, hogy a felhősebb hónapokban élni tudjunk belőlük. Aztán, amikor elkezdjük nyitogatni a befőttes üvegeket, észre vesszük, hogy egyik-másik mégis penészes.

Misi: Atyám, még egyszer köszönjük a tábort, nagyon bulis volt.

András atya: Ez az egyetlen kategória, amivel egy jól sikerült együttélést értékelni tudtok?

Misi: Na jó, akkor másképp mondom: az ifjúsági tábor, melyet András atya szervezett, építő jellegű volt, a vele kapcsolatban kitűzött pedagógiai célok maradéktalanul megvalósultak.

András atya: Nem hinném, hogy maradéktalanul, ha ilyen nagy arcod maradt. Nos, hányszor akarod még megköszönni, szerintem nem ezért hívtál.

Misi: Valami nem hagy nyugodni.

András atya: Gondoltam.

Misi: Atya egyik délelőtt a laptopon írogatta a következő Kamaszvonalat.

András atya: Igen, ezt határidőre kell leadnom, tábor ide vagy oda.

Misi: És ki volt téve az asztalra egy különleges egérpada...

András atya: Azt egy vagy két éve egy ministránstáborban a születésnapomra készítették. Lefényképezte magát a ministráncsapat, hazaküldték a képet telefonon, aztán itthon valaki kinyomtatatta egérpada-nak, és talán másnap estére le is hozták magukkal a felköszöntő Mária-lányok.

Misi: Hát éppen ez az. Különös és jópofa figyelmesség, ugyanakkor egy páran ott vannak a képen olyanok is, akik csirregve-csattogva húztak el közülünk.

András atya: Igen, meg némi árulással.

Misi: Tényleg az a kérdésem, hogy ekkora figyelmesség és ilyen fantázia hogy fér össze ilyen ellenségességgel, ráadásul keresztények között?

András atya: Tudod, lassan harminc éve vagyok pap, és erre a kérdésre én sem vagyok képes egyértelmű választ adni, csak belefásulni tudtam a vissza-visszatérő jelenségbe. Néha, amikor pap-testvérekkel együtt vagyunk, próbáljuk vigasztalni egymást, hogy ez nem szokatlan egyetlen plébánián sem.

Misi: Atyám, de hát milyen példát adunk így?

András atya: Nézd, ez sem más. mint a fiatalok sajátos, könnyed felfogású párkapcsolata, mint az idősebbek tévé nézési szokásai, a némely ministránsaink által követett romboló divatfélék, a papi hivatás előli menekülési formák és még sorolhatnám.

Misi: Na de visszatérve az egérpadra meg a fényképre. Olyan jó táboraink vannak, annyi közös élményünk volt, a barátságainkat az együttes küzdelmeink érlelték, ha ezek megszűntek, az összes többi kapcsolattartás már csak pótcselekvés.

András atya: Így igaz, de abból indulj ki, hogy sok ember szeret az Egyházban lenni, élvezni a liturgiát, a közösséget, a programokat, a keresztény kultúrát, tudat alatt azonban a többségük azt érzi, hogy szíveséget tesz az egyházközségnek, az Egyháznak, sőt talán Istennek is azzal, hogy itt van, és ez feljogosítja a sértődésre, az önkényeskedésre.

Misi: Ez borzasztó! Mi a megoldás, hogy ennek egyszer vége legyen?

András atya: Hát, a parancsszó semmiképp. Egyszerűen, ti ne legyetek ilyenek! Érhetnek sérelmek - vagy igazatok van, vagy nincs -, mindenről beszélni kell... De miféle lelki vezetés volna, ha addig hallgattok az atyára, amíg tetszik a fületeknek, amit mond, ha meg nem tetszik, akkor elkezdték ellenségeskedni?

Misi: Atyám, mindenki arra hivatkozik, hogy a másik plébánián megértik.

András atya: én is befogadom a máshonnan jötteket, mert valahová mindenkinek tartoznia kell, de komoly fenntartásokkal kezelem a panaszait, mert erre bőven van helybéli tapasztalatom.

Misi: Ezen az egészen teljesen ki vagyok akadva.

András atya: Jaj, hagyd ezt! Élvezd a nyarat és szövögess közösségi terveket öszre, csak aztán meg ne sértődj, ha nem fogadunk el mindent úgy, ahogy megálmodtad!

Pajor András

Fasírozott másképpen, avagy zöldséges húsgolyócskák

Hozzávalók:

Fél kg darált sertés hús

Fél kg darált marha hús

(Lehet csak sertésből is)

3 db közepes /inkább nagyobb/

vöröshagyma

2 gerezd fokhagyma

3 db nagyobb paradicsom

1 púpozott evőkanál finomra vágott petrezselyem

só, őrölt fekete bors vagy színes bors,

őrölt kömény

Jó étvágyat!

Elkészítés:

A húst egy nagyobb tálba tesszük. A hagymát és a paradicsomot apróra felkockázzuk, a fokhagymát pépesítjük és a finomra vágott zöld petrezselyemmel együtt a húshoz adjuk. Az összetevőket sóval, ízlés szerint borssal, és egy csipetnyi őrölt köménnyel alaposan összekeverjük. A kész masszából vizes kézzel kb. 25 db gombócot formázunk.

A gombócok kisütése két módon lehetséges: hagyományosan forró olajban, vagy alufóliával bélelt gáz tepsiben, sütőben. Az alufóliát kevés olajjal kenjük meg, helyezük rá a gombócokat és 20 percig 200 fokon, majd 20 percig 175 fokon süssük. (Nem fognak kiszáradni, de ajánlatos őket megkóstolni.)

Közreadta:

Dr. Hóman Márta

(A kép csak illusztráció!)

KITEKINTŐ

Új szempontok a misszióban avagy mit keresnek a történelmi egyházak a fesztiválokon?

A KözösPont nem direktmissziót folytat, hanem a jelenlét misszióját képviseli: a munkatársak meghallgatják a fesztiválzók gondjait és problémáit, felerősítik pozitív élményeiket, és segítenek letenni a terheket. – A nyitottságunk és a közvetlenségünk az, ami nagyon megfogja őket, hiszen olyan dolgokat osztanak meg az életükről, amit mással nem biztos, hogy megtesznek (...) A misszió továbbá szeretné bizonyítani a társadalomnak, hogy a keresztyénség nem egy elavult dolog, ahogyan azt sokan hiszik. – Azt tapasztaljuk, hogy hazánkban a keresztyénség szubkultúra, és az emberek rossz véleménynyel vannak a történelmi egyházakról (...) szeretnénk eloszlatni a negatív sztereotípiákat. (...) mindig van egy-két olyan fesztiválózó, aki órákat is képes eltölteni a sátorban, de arra is volt már példa, hogy valaki a misszió keresztlátalált rá Istenre, és vált élő tagjává egy gyülekezetnek.

Sokféleképpen lehet értelmezni a só példázatát és a hegyen épült város szimbólumát. Ennek egyik sajátos applikációja a [KözösPont](#) sátor jelenléte a Hegyalja Fesztiválon (a Volton és a Szigeten). A Hegyen épült sátor (város), amit elrejteni nem lehet.

Bella Péter nemrég [tartalmas beszámolót](#) írt, mi is történik egy fesztiválon a KözösPont sátorban. Speciális szolgálat speciális körülmények között.

Miért jó a történelmi egyházaknak, hogy képviselik magukat olyan fesztiválokon, ahová értelmes szülők féltve engedik el gyermekeiket? Nem dobtok gyöngyöket a disznók elé? Miért adjunk erre pénzt? Ezekre a kérdésekre kell minden évben válaszolnunk. Maga a kérdésfelvetés jól mutatja, mennyire eltérő vélemények vannak egyházunk missziói tevékenységét illetően. Van, aki inkább a jelenleg is templomba járó gyülekezet megtartását tűzi ki célul, van aki ébreszteni akarja az alvó gyülekezetet. A bátrabbak és kreatívabbak eljutnak a templomba nem járó, a gyülekezettel periférikusan érintkezőkhöz. A missziói intézményekben dolgozóknak az adott csoport felé való szolgálat jelenti a missziót. Jogi értelemben a missziói gyülekezet épülő, de még fiatal, önállóan működni nem tudó közösség. Sajnos ebbe a státuszba nemcsak a növekvő, de még nem elég erős közösségek, hanem a visszaminősített anyaegyházközségek, társegyházközségek is tartoznak.

Mások számára a misszió komoly küldetés, elhívás. Kimennek az utcára, megszólítják azokat, akik még nem hallottak az evangéliumról, bizonyosságot tesznek, hívogatnak, akár be is kopogtatnak mások ajtaján, ahogy sok szervezet, kiségyház, szekta is ezt teszi.

Minden fentebbi missziói elképzelésnek, feladatnak van létjogosultsága, és látjuk is, hogy más helyeken másra van szükség. Nem működne egy általános missziói forma minden szituációban.

A KözösPont Misszió attól lesz igazán egyedi és nélkülözhetetlen, hogy rátalált egy olyan területre, ami érintetlen volt egészen 2000-ig, ahol jól látszik a hegyen épített város, ahol a só igazi ízt ad és ahol nagyon várják Isten fiainak megjelenését.

A Misszió két egyszerű feladatot vállalt fel, ami több mint tíz éve jól működik. Az egyik: nyitottan jelen lenni, nem ráerőltetni a keresztyénséget a fesztiválózókra, hanem lehetőséget adni a párbeszédre. A másik: hitelesen és egyszerűen megélni, képviselni a keresztyénséget. Nincsenek szóvirágok, kánaáni nyelv, egyházi szakzsargon, csak emberi szavak, amik egyszerűen fogalmazzák meg, ki is az a Jézus. És ez már jópár éve működik. Ami megfűszerezi a Misszió szolgálatát, a közös jelenlét. Ott vannak római és görög katolikusok, evangélikusok, reformátusok. Együtt, nem egymás mellett vagy egymással szemben. Ez a megélt egység sokak számára döbbenetes.

Tapasztalatunk, hogy az ökumené csak a közös szolgálatban működhet igazán. Az imahéten illedelmesen együtt vagyunk egy közösen elfogadott liturgia szerint, az íróasztal melletti nyakkendő tárgyaláson pedig diplomatikusan próbálunk érvényt szerezni saját érdekeinknek. A fesztiválokon egymást támogatva, vállvetve vagyunk jelen, ahol nem a teológiai, hitvallási különbségek vannak a középpontban, hanem maga Jézus (aki az igazi Közös Pont). Más hagyományokból, vallási kultúrákból jövünk, mégis egyek vagyunk.

A KözösPont Misszió fesztiválokon való eredményes szolgálata és az állandó kritikus vélemények a sajátos jelenléttel kapcsolatban felvetik azt az alapkérdést, amit már több mint húsz éve nem válaszoltunk meg magunknak: hogyan nyissunk a mai magyar társadalom felé? Egyértelművé vált, hogy a rendszerváltás után a történelmi egyházaknak ki kell lépni a templomaikból, intézményeikből és nyitni kell az emberek felé. Erre történtek is próbálkozások, de összességében azt látjuk, nincs elég bátorságunk ehhez a nyitáshoz. Megjeddünk a koraszellemtől, a kritikától, és inkább mi bátyázzuk körbe magunkat, és féltve őrizzük egyre fogyó egyháztagjainkat. Ahogy egy nyugalmazott püspökünk is megfogalmazta, a megmaradt néhány báránnyával együtt siratjuk a többi elveszettet, de nem indulunk a megkeresésükre.

Ha pedig felvállaljuk a találkozást, a nyitást olyanok felé, akik nem ismerik az evangéliumot, akkor a legtöbb esetben erkölcsösözökként vágjuk fejközé a Bibliát, fogalmazzuk meg elvárásainkat, ami egyáltalán nem evangéliumi magatartás.

Az új szemléletmód integrálása nemcsak egyházunk jövőjét illetően vált életbevágóan fontossá, hanem az evangélium ügyét tekintve is. A régi módszerek elavulttá váltak, a kívülről jövő embereket nem igazán győzi meg a számukra érhetetlen fogalmakkal operáló igehirdetés, a tőlük kulturálisan távol álló zoltáréneklés. Hiteles és őszinte keresztyénekre várnak, akik nem félnek megmutatni hitüket, akik nem ijednek meg a kritikától, akik nyitottak a másokra, és akik mai magyar nyelven tudják elmondani a kétezer éves üzenetet.

Az emmausi út minden egyes újraolvasása csodálattal tölt el. A Feltámadott képes végighallgatni tanítványai panaszáradatát, és türelmesen elbeszélget velük, mert tudja, ez az egyetlen útja a felismerésnek. Érzékeny minden lelki rezdülésükre, tudja, mikor kell meghallgatnia őket, mikor és hogyan kell szólania. Ez az emmausi út a mi utunk is.

Szakács Gergely

„Az evangéliumi beszámolók alapvető jelentőségűek”

Alan Millard professzor az első századbeli írás-olvasásról és az ezzel kapcsolatos régészeti leletek jelentőségéről a bibliai hagyományra nézve.

Az interjúalanyról

Alan Millard nyugállományú egyetemi professzor Oxfordban és Londonban folytatott óségi nyelvészeti tanulmányokat, majd 2003-ig a héber és óségi nyelvek professzora volt a Liverpooli Egyetemen. A British Museum tanácsadójaként, valamint a cambridge-i Tyndale Library for Biblical Research könyvtárosaként tevékenykedett, és több ásatáson vett részt Szíriában, Jordániában és Irakban. 1984-ben egy ösztöndíj keretében néhány hónapot töltött a jeruzsálemi Héber Egyetem Haladó Tudományok Intézetében, ahol a neves izraeli régésszel, Jigael Jadinnal dolgozott együtt.

Alan Millard több epigrafikai (az ókori feliratokkal foglalkozó tudományág - a magyar kiadó megj.) és bibliai tárgyú mű szerzője.

ethos: Sok kutató úgy véli, hogy Jézus idejében Galileában az írás-olvasás a vallásos körökre, továbbá a kormányhivatalnokokra korlátozódott, és nem kapott helyet az állítólag csupa analfabétából

álló vidéki lakosság körében. Igaz ez?

Alan Millard: Régészeti leletek és más bizonyítékok ennek az ellenkezőjét mutatják: az írás-olvasás Jézus idejében széles körben el volt terjedve Palesztinában.

Milyen eszközöket használtak az íráshoz 2000 évvel ezelőtt?

Az akkoriban az egész Római Birodalom területén szokásos íróeszközök a fából készült és viasszal bevont jegyzet-táblák vagy az agyagtáblák voltak.

A fatáblák hogyan vészelhettek át ilyen hosszú időt?

Számos lelet olyan helyekről került elő, ahol a szokatlanul száraz időjárási viszonyok megakadályozták az enyészetet. Azok az emberek, akik Jézussal találkoztak, az effajta táblákon elvileg megörökíthették a kijelentéseit.

Mennyire pontosan állapítható meg ezeknek az író tábláknak a kora?

Ilyen író táblát találtak a Bar Kochba-felkelés idejéből (Kr. u. 132-135) származó más dokumentumokkal együtt egy a Holt-tenger közelében lévő barlangban. Ezen oknál fogva valószínű, hogy akkoriban és az azt megelőző időkben is ilyen táblákat használtak Palesztinában.

Ezenkívül: Angliában régészek rábukkantak egy szemétdombra, amelyben íróeszközként szolgált vékony kis falapocskák százai hevertek. A Kr. u. 100 körül dobták el őket. A szövegek megfogalmazói, akik latinul írtak, a társadalom legkülönbö-

zőbb rétegeiből származtak.

Ingyenes íróeszközhöz agyagcserepek formájában jutottak az emberek. Sok ilyen - osztrakának nevezett - felíratos agyagcserepet fedeztek fel a Masszadában történt ásatások során. Azoktól a zsidó lázadóktól származnak, akik egészen a Kr. u. 73-ig ebben az erődben barikádozták el magukat a rómaiak elől.

Léteznek görög nyelvű feljegyzések az árpakészletekről és héber nyelvűek a kenyérszállítmányokról. Kisebb agyag-cserepek egyszerűen neveket vagy a héber ábécé betűit tartalmazzák.

Több tucatnyian együtt szerepelnek héber, görög és óhéber betűk.

Vannak további régészeti leletek, amelyek az Ön álláspontját támasztják alá, és megcáfolják azt a feltevést, hogy az evangéliumokat inkább később foglalták írásba?

Igen, egy másik terület, ahol Palesztinában fennmaradtak az első századból származó írásos bizonyítékok, a sírhelyek. A gazdagok a Jeruzsálem körüli dombok szikláiba vésett sírokat használtak. Ilyesfajta sírokat a Kr. u. 70 után már nem készítettek Jeruzsálemben. Akkoriban szokás volt a hozzátartozókat a sírhely falában található egyik járatba helyezni, majd egy év elteltével visszatérni, hogy összeszedjék és egy köldékbe, az osszáriumba tegyék a csontokat. Néhány ilyen osszarium napjainkban ismét előkerült.

Az emberek rávésték a ládára annak a személynek a nevét, akinek a csontjait tartalmazta. Ebben az a különös, hogy számos név az evangéliumokban is visszaköszön, ami mutatja, hogy ezek a nevek az első században elterjedtek voltak a zsidók között. Ez viszont ellentmond egyes liberális kritikusok nézetének, akik azt állítják, hogy az Újszövetségben előforduló nevek némelyike csak jóval később jött szokásba a zsidóknál, ennél fogva pedig az evangéliumokat csak a második században írták volna meg.

Miért fontosak ezek a felfedezések a bibliakritikával folytatott vitákban?

Amennyiben értesüléseket már egészen korán írásos formában is tovább adtak - ellentétben a kritikusok véleményével, akik szerint kizárólag szóban -, akkor ez igazolja az evangéliumi beszámolók hitelességét. Írásos feljegyzéseknél ugyanis kevésbé valószínűek a változtatások, mint a szóbeli hagyomány esetén.

Olyasvalaki, mint Lukács, írásbeli feljegyzésekre is támaszkodhatott evangéliuma összeállításakor. Amikor arról ír, hogy a legmegbízhatóbb forrásokat használta, akkor feltehetően olyan személyektől származó jegyzetekbe is beletekintett, akik szem- és fültanúi voltak Jézus megnyilatkozásainak. De bizonyos vagyok afelől, hogy sok adatot szóban is tovább adtak.

Néhány szakember azt veti ellen, hogy egy rabbinikus előírás szerint állítólag tilos lett volna lejegyezni egy tanító szavait vagy bármilyen más vallásos tartalmat - kivéve a Szentírás részeit -, hogy semmit se lehessen összetéveszteni a szent iratokkal.

Rácáfol erre az ellenvetésre egy a holt-tengeri irattekercsek között napvilágra került figyelemreméltó dokumentum. Egy ismeretlen tekintély rendelkezéseinek hat leiratából találtak töredékeket. A szöveg az MMT megjelölés alatt ismert (Mikszat Ma'aseh ha-Torah). Többes szám első személyben íródott. Bizonytalan, hogy tanítók egy csoportjáról van-e szó, vagy fejedelmi többséről.

Egy vezető Kumrán-szakértő nem vonja kétségbe, hogy ez az irat abból az időből származik, amikor a benne foglalt szabályokat felállították.

Ez az irat nem a Szentírást adja vissza, hanem egy (vagy több) vezető személyiség tanítását, és ugyanabban a formában foglalták írásba, mint a Hegyi beszédet, ahol Jézus ezt mondja:

„Hallottátok,... én pedig azt mondom nektek...”

A zsidó történetíró, Josephus Flavius tesz említést az első században bármilyen írásos anyagról?

Josephus azt írja, hogy az első zsidó felkelés alkalmával a lázadók egyik fontos célja volt, hogy felgyűjtsanak egy jeruzsálemi irattárat, ahol adósjegyzékeket őriztek (A zsidó háború 2,247).

A második zsidó felkelés dokumentumai közül, amelyekre Kumrántól valamivel délebbre bukkantak rá, egy adósszerződés mintául szolgálhat arra, milyen adóslévre gondolhatott Jézus, amikor elmondta a hamis sáfár példázatát, aki ura egyik adósát ezzel bízta meg: „Vedd az írásodat, ülj le gyorsan, és írd ötvenet” (Lukács 16,6). Itt is magától értetődő, hogy egyszerű férfiak ezt tehetik.

A második századból rendelkezésünkre áll sok jogi okmány, amelyeket írójuk és egy tanú ellátott a kézjeggyével. Némely tanú könnyed folyóírással írta alá a nevét, mások fáradságosan megrajzolt betűkkel. Megint más esetben az írnok írt alá azok helyett, akik nem tudtak írni. Ez megint csak mutatja, hogy az írástudás nem csupán a társadalom kicsiny rétegének előjoga volt.

Az említett leletek közül több is Júdeából való. Mi a helyzet Galileával?
Galileában az első századból viszonylag kevés anyagot találtak.

Miért van ez így?

Többnyire azért,

mert sok település továbbra is lakott volt, a maradványokat pedig később szétrombolták vagy rájuk építkeztek, mint például Kapernaumban. Csak a Golán-fennsíkon elterülő Gamla közelében vizsgálták meg behatóan egy első századi várost. Azonban Szefforisz, majd Tibériás felépítésével, a Galilea és a Golán-magaslat között Betsaidánál, illetve a valamivel délebbre, Hipposznál és Gadaránál húzódó határokon át -mind olyan helységek ezek, amelyek Heródes halála után a szíriai helytartó fennhatósága alá kerültek- bizonyára élénk levelezés folyt. Az építőknek szóló utasításokon, a királyi paloták és a nemesi villák ellátását szolgáló megrendeléseken, szállítói iratokon és jegyzékeken, valamint a teljesített fizetésekről kiállított okmányokon kívül léteztek a vámszedők vagy adóhivatalnokok mindennapi feljegyzései is a különböző területek határain.

Ha hiányzik az írásos leletanyag, ez még nem jelenti azt, hogy nem is létezett.

Vajon a fő ok, amiért sok tudós arra a következtetésre jut, hogy az írás-olvasás Jézus idejében nem volt elterjedve, abban rejlik, hogy -leszámítva egyes leleteket - nem az elvárt tetemes mennyiségben találtak írásos anyagokat? Ha hiányzik az írásos leletanyag, ez még nem jelenti azt, hogy nem is létezett. A papiruszra, bőrre vagy fára írt legtöbb dokumentum nem tudott ellenállni a nedvességnek. A Római Birodalom

400 éves kormányzati idejéből például egyetlen eredeti irat sem áll rendelkezésünkre Róma város igazgatóságától, mégsem állítják egyetlen tudós sem, hogy ne léteztek volna ilyen okmányok. Későbbi források említették nekünk róluk.

Hogy mi minden maradhatott volna fenn, azt egyértelművé teszik a Holt-tengernél feltárt szennzációs leletek. A kumráni leletek bővelkednek olyan könyvekben, amelyeket egy különleges zsidó vallási közösség a Krisztus előtti és a Krisztus utáni első században írt és olvasott. Ez azt mutatja, hogy nem csupán a szentírási szövegeket másolták le újra meg újra, hanem más könyvtékeket is.

Mit válaszol azoknak a történet-kritikai szemléletű teológusoknak, akiknek állítása szerint Jézus ezt vagy azt nem úgy mondta, hanem később adták a szájába?

Ezek az állítások pusztán feltételezéseken alapszanak. Egyes teológusok például így vélekednek: Ha Jézus olyasmit mondott, amit egy zsidó rabbi is mondott, akkor az eredendően nem Jézustól származik. Ezzel olyasfajta kritériumokat állítanak fel, amelyek előfeltételezéseken alapulnak, ahelyett hogy elfogadnák annak lehetőségét, hogy az evangéliumok esetében tényekre épülő beszámolókról van szó.

Némely teológus abból indul ki, hogy mindaz, ami az egyháznak a kései első században gyakorolt szokásait tükrözi vissza, nem eredhet Jézustól. Így például azt állítják, hogy Jézus tanítása a vétkes testvér megfeddéséről a Máté 18,15-ben a későbbi egyházi vezetők arra tett kísérlete, hogy tekintélyt szerezzenek saját gyülekezeti szabályaiknak, és hogy ezen oknál fogva adták Jézus szájába a megfelelő szavakat.

Az evangéliumoknak mint a názáreti Jézus szavait és cselekedeteit megőrzítő tanúbizonyságoknak a hitelességét újból és újból alátámasztják a régészeti leletek. A megbízhatóságuk ellen felhozott minden egyes érvre van válasz.

Minden bizonnyal nem tudunk mindent az első évszázad Palesztinájáról, de az evangéliumok elegendő dolgot beszélnek el nekünk Jézusról ahhoz, hogy világosan megérthessük számunkra alapvető jelentőségű üzenetét.

Az interjút készítette:

Bettina Hahne- Waldscheck

Szent-Gály Kata

KÖRKÉP

Az erdő

csapzott. Sok kicsi falut

látok a hegynek mosott tetejéről.

Csend.

Az esőcseppek pici gyöngyso-
ra már nem szakad tovább.

Az ősz

jó asszony, néz a fellegekbe,

s egy ázott lepke

félve száll kezemből.

A nap

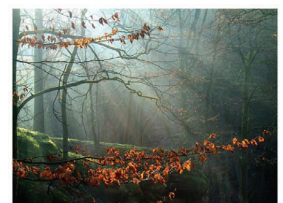
kíváncsi lányka-sugara

kiles valami résen át.

Az út

fehérlik, szikla-csontig vájtan.

Ház áll magában.

A bérmlás szentsége

MCKENNA NÖVÉR a bérmlás szentségéről ír, hogy ezáltal bemutassa a Szentlélek elnyerésének fontosságát. A világ liberális hatását csak a Szentlélek által tudjuk ellensúlyozni és Krisztus evangéliumához hűségesnek maradni. Ezért olyan fontos, hogy várjuk

és befogadjuk a Szentlelket, mert az életet, az igazi életet adja nekünk. - **A cikket jó szívvel ajánljuk bérmláló fiataljainknak.**

Ha a templomból a szupermarketbe vagy a hivatalba megyünk, olyan emberekkel találkozhatunk, akik Krisztus evangéliumával teljesen szemben állnak. Minden nap, minden héten szükségünk van Krisztus erejére ahhoz, hogy megmaradjunk a helyes úton. Nem áltathatjuk magunkat azzal, hogy a bűn romlottsága bennünket nem piszkíthat be. Ez olyan volna, mintha egy pestises városban járva azt gondolnánk, hogy mi nem kapjuk azt el. Naivitás lenne.

Nézzük meg, mit hoz be otthonainkba a televízió! Amit ma természetesnek veszünk, nagyszüleinket megdöbentette volna.

A média dicsőíti az erkölcstelenséget, például a fiatalok házasság előtti szexuális kapcsolattal járó együttélését. Dicsőíti a házasságtörést, azokat, akik elcsábítják a házasságban élőket, és intim viszonyt kezdeményeznek velük. Semmit nem szólnak a kétszeri, háromszori, vagy négyszeri házasságra sem. Megengedjük a korrupciót az üzleti életben és a kormányon belül is.

A szülők sokszor félnak kimondani, hogy helytelenítik az olyan életmódot, amely ellentétes Krisztus tanításával. Kezdünk úgy gondolkodni, mintha minden rendben lenne, hiszen a jelszó ez: „mindenki ezt csinálja!”

Ezért csak azok a családok fognak sértetlenül megmenekülni, akik erős katolikus keresztény életet élnek. Szükségünk van egymás támogatására. Ezért beszélünk Krisztus misztikus testéről. Ezért kell felismernünk, hogy támogatnunk kell egymást egy olyan világban, amely szemben áll az evangéliummal.

Ahhoz, hogy szembe tudjunk nézni ezekkel a kihívásokkal, kaptunk egy szentséget, a bérmlás szentségét. Miben segít nekünk életünk folyamán ez a szentség?

Egy bizonyos életkorban a fiatalok szembekerülnek egy olyan világgal, amely ellenséges Krisztussal. Az apostoloknak is részük volt ebben a kihívásban. Amíg Jézussal együtt voltak, könnyen kezelték ezt az ellenséges helyzetet. Azonban Jézus tudta, hogy félni fognak, ha üldözést szenvednek. Mit tett ezért? Meghagyta nekik: „*Maradjatok a városban, míg erő tölt el a magasból!*” (lásd: Lk 22,49; ApCsel 1,4-5) így hát pünkösdkor leszállt rájuk a Szentlélek, és tökéletesen meggyőzte őket arról, amit hirdettek.

Ezért tudta Péter a templomkapunál a koldusra nézve kijelenteni: „*Aranyam és ezüstöm nincsen, de Jézus Krisztus velem van!*” - „*Kelj föl és járj!*” (lásd: ApCsel 3,1-10)

A Szentlélek az apostolokat megerősítette a bátor prédikálásra. Amikor pedig a hatóságok letartóztatták és bebörtönözték őket, így válaszoltak: „*Nem engedelmesskedünk nektek! Nem engedelmesskedhetünk, mert nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk!*” (lásd: ApCsel 4,1-20; 5,17-32) Krisztusról tettek tanúságot a Szentlélek ereje által.

A bérmlás az a szentség, amely a keresztényeket megerősíti és lendületet ad nekik ahhoz, hogy Jézus Krisztus hírnökei legyenek a világban.

Ez csodálatosan hangzik, de hányan vagyunk, akiket életünk során felszólít ennek a szentségnek az ereje? Hányan vagyunk, akik már felismertük, hogy új Pünkösödöt hoz el nekünk ez a szentség?

Életünk Pünkösdje ez, amikor a püspök ennek külső jeleként megerősít bennünket hitünkben. Ezután már a hamis tanítások szele nem rázza meg hitünket.

Phil Crosbie atyával Dél-Koreában találkoztam. Könyvének címe: „*Three Winiers Cold*”. Észak-koreai menetelésükről szól, azokról az időkről, amikor a kommunizmus átvette az ország irányítását. Crosbie atya mély benyomást tett rám. Olyan pap volt, aki mélyen elkötelezett Krisztus tanítása és az Egyház felé.

Kevin atyával minden reggel öt órakor a kápolnába mentünk, hogy az Oltárszentség előtt töltsünk el néhány órát. Ezt a csodálatos missziós atyát mindig ott találtuk a tabernákulumra szegezett tekintettel. Jelen volt a lelki gyakorlatunkon, majd utána elbeszélgetett velem. Az érintett meg vele kapcsolatosan leginkább, hogy milyen Istenadta erővel tartott ki papsága mellett.

Azokon a teleken, amikor a havon és a jégen át meneteltek, az ör végig ostromozta a misszionáriusokat. Azokra a fiatal amerikai katonákra emlékeztette őket, akik mint rabok csontvázakként vonszolták magukat. A püspöktől és a velük menetelő papoktól feloldozást kértek ezek a katonák. Megvallották bűneiket, mert felismerték, hogy szükségük van a megbocsátásra. Crosbie atya azt mondta, papként az volt számára a fontos, hogy legyen ereje megadással tűrni, és hogy ne adja fel a küzdelmet.

Egyszer egy csoport kínai pap számára tartottunk lelki gyakorlatot. Egyikük huszonöt évet töltött el leláncolva a börtönben. A földről kellett ennie, mint egy kutyának. Azért kínozták, mert nem adta fel katolikus papságát.

Ez a szép öreg kínai pap mondta nekem: „*Briege nővér, csak akkor értjük meg, mekkora erőt kaptunk Istentől, ha kínoznak bennünket. Ma megköszönöm Istennek, hogy az a kiváltság ért, hogy huszonöt évet tölthettem el megláncolva - nem holmi jelentéktelen ok miatt - hanem Jézus Krisztus evangéliumáért.*”

Nekünk nem kell olyasmivel szembenéznünk, mint neki kellett.

A hitért kiállt szenvedés talán a legnagyobb kegyelem.

Milyen kegyelmet közvetít még a bérmlás szentsége? Ez a szentség megerősít bennünket a Krisztus melletti kiállásban.

Milyen könnyű is felállni és megtagadni Krisztust! Megtagadjuk Krisztust, amikor rendjén valónak mondjuk a házasságon kívüli szexuális életet.

Megtagadjuk Krisztust, amikor rendjén valónak mondjuk a drogok fogyasztását.

Megtagadjuk Krisztust, amikor rendjén valónak mondjuk az abortuszt.

Megtagadjuk Krisztust, amikor a világ értékrendjét választjuk, és Krisztusra és tanítására nem fordítunk kellő figyelmet. Jézus a bérmlás szentségét azért adta, hogy általa Szentlelkének erejével megerősítsen.

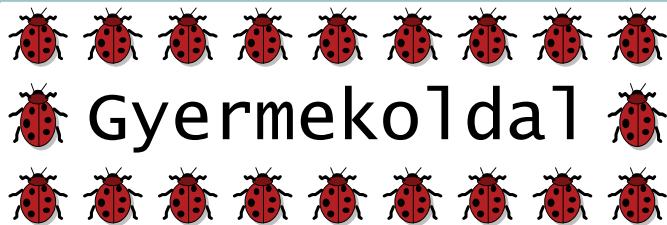
Amikor a karizmatikus megújulás kezdetét vette, a Szentlélek állt a középpontjában. A Lélek mindig is jelen volt az Egyházban. Azonban XXIII. János pápa Istentől a Lélek újfajta kiadásáért könyörgött számunkra. A pápa az egész Egyházat sürgette egy új Pünkösödért való imádságra.

Megkaptuk az Új Pünkösödöt, és sokan megijedtünk tőle. Nem tudtunk mit kezdeni vele! Féltünk tőle. Csakhogy a Szentlélek megkezdte az egyszerű hívők szíveinek felizzítását, olyanokét, mint akikkel Latin-Amerikában találkoztam. Talán még írni-olvasni sem tudtak, de nekikezdték az evangelizálásnak, mert a Szentlélek erre indította őket!

Krisztus ránk hagyta a Szentlélek ajándékát, hogy kísérjen bennünket az úton. Ha azt hallod, hogy valaki szidja és kritizálja az Egyházat, tedd fel magadnak a kérdést: „*Milyen katolikus vagyok? Megvédem Krisztust és kiállók mellette, vagy ségyellem, és zavarba jövök tőle?*” A bérmlás szentsége által a Szentlélek megerősít az élet minden kihívásával szemben.

McKenna nővér (Fordította: Erdeős Éva)

2012-es lánytábor élménybeszámoló

Nem kevés izgalommal és talán még nagyobb lelkesedéssel vártam a július közepi Kőszegre szervezett leánytábort. Voltak ugyan félelmeim, de biztos voltam benne, hogy Atya vezetése alatt olyan élményben lesz része a csapatnak, amelyre sokáig emlékezni is fognak.

Reggel startolunk a Tűzmadárral az alsótemplomi parkolóból. A zsviáj a buszban már ekkor a tető fokára hágott. Kicsik és nagyon, kortól függetlenül lelkesen izogtek-mozogtak az üléseken, hamar megtalálta mindenki a párját, iskolás társakat. Így az a két és fél óra nem is tűnt igazán hosszúnak.

Habár a hangulat rendkívül napos volt, sajnos meg kellett küzdenünk a soknapi esőzéssel, nem egy esti tábortűzünk és a rejtélyes éjszakai túránk is szó szerint füstbe ment tőle. De mi továbbra is lelkesek maradtunk. Az aprónépet négy csoportba vezényelte Atya, és neveiket a tábor témája,

Sherlock Holmes ihlette. A csapatkapitányoknak nem lett volna könnyű dolguk, ha nem lettek volna kapitány helyettesek, akik ugyanolyan buzgón részt vettem a gyerekek terelésében. Így kerültem én is csapatkapitányi pozícióba, életemben először és remélem nem utoljára.

2012 Fiútábor

'Megázva bár, de (lelkesedést tekintve) törve nem élt ötven ember Kőszegen.'

2012-ben ismét újtára indult a Tűzmadár, immáron hatodik alkalommal. Körülbelül negyven fiatal foglalt helyet a buszon és kuttatta egy hétig Istent Sherlock Holmes nagyítójával a Szent József Plébánia Szent Család Egyházközségi üdülőben Kőszegen és a környező településeken.

A résztvevők így nyilatkoztak:

Czippán Árpád: Sok olyan jó programot szerveztek, ami más táborba nem volt, például vadvízi evezés, terem hoki és a szultán-dombi túra. A társaság, az ételek és a közös étkezések is tetszettek.

Keller Krisztián és Glavák Dávid szerint a bobozás, a vadvízi evezés, a fürdőhelyek, a tábortüzek és a sátorozás a lakótársakkal (és az éjszakai dorbézolások – a Szerk.) voltak a legélvezetesebbek.

Baksai Krisztián, Dobri Ádám, Szeiler Péter, Sipos Péter, Zavaczky Áron, Ihász András, Gayer Mátyás és Póczak Péter a vadvízi evezést, Bükfürdőt és a bobozást, Sziva Nátán, Mihályi Miklós, Ludnik Máté és Herle Kristóf az Aquaparkot és a vízcicsúzdázást emelték ki a programok közül.

A tábor első napja mindig az adott város, vagy falu látnivalóival való ismerkedéssel telik. Idén sem volt ez másképp, a város jellegzetes helyein elrejtett kép darabkák összeállítása után az építmény nevét kellett egy rejtvénybe írni, és az első csapat, aki visszaért kapta a leg-

ra. Hatalmas felelősség volt nyolc-nyolc különböző korú gyermek így is, de a verseny, a nevetés és a barátság hamar összekovácsolt mindannyiunkat.

Lehet persze, hogy kincsek után kutattunk, sokszor megkerülve Kőszeg várát, vagy éppen meghódítva az Írott-kő mérhetetlen magasságait, sokkal többet találtunk rejtvényeknél és talányoknál. Istennyomokat kerestünk, és ha nem is találtunk annyit, mint amennyit szerettünk volna, mivel az Úr égből küldte ránk az áldást eső formájában, mégis tudtuk, hogy a Jóisten velünk van, ott mosolyog ránk a szürke felhők mögöl. Ott volt velünk minden „küldetésben”, az indulástól a hazatérésig. Ott volt, mikor hasunkat fogtuk a nevetéstől, hogy a sátrakat sem bírjuk felállítani. Többedmagunkkal sem. Ott volt velünk minden kiránduláson, a természet minden apró rezdülésében körtöttünk. Amikor hajunkba kapott a szél és irdatlan sebességgel csúsztunk lefelé a bob pályán, amikor hatalmasat csobbantunk egy nehéz nap után a medencében. Esténként az éneklés, a pantomim és a hangos nevetés közben is ott bújócskázott velünk az ég alatt. Talán a szentmise volt az a pillanat, mely mindenkinek felnyitotta a szemét.

Mindig velünk volt, néha megmutatva magát és az Ő jóságát. Mert az a boldog, vidám, szeretetteljes légkör nélküle biztos nem valósulhatott volna meg. Az a sok szép emlék, ami néha könnyeket csal a szemünkbe, csakis amiatt lehetséges, mert ráleltünk pár aprócska nyomra. Ami nem egy elhagyatott csapáson került a szemünk elé, hanem a lelkünkben. Nevezhetjük nyomnak vagy kincznek, nevezhetjük Isten szeretetének egy aprócska darabjának, teljesen mindegy. Az a szeretet, tanulságok, beszélgetések, nevetések és még az eső is, olyan dolgok, amelyek belénk ivódtak. Melyeket mindannyian megőrzünk magunkban. Sosem felejtjük el. És ami a legfontosabb, gazdagítjuk, szaporítjuk, növeljük őket, hogy másoknak is adni tudjunk!

Jelek itt, jelek ott – ez az élet,

Vég nélküli kísérlet...

Jelek fent, jelek lent – ez az élet,

Ne hidd, hogy csak igézet.

Bányai Fanni

több pontot. Ez a keresődös játék is sokaknak tetszett, köztük Vigh Fródó Gergelynek, Dobai Gergőnek. A kerettörténethez, a Sherlock Holmes nevében című filmhez kapcsolódó játékok Rózsás Norbertnek és Rózsás Barnabásnak tetszettek.

Vida Bencének, Léránt Mátyásnak, az Írott-kőhöz való felkapaszkodás nyerte el a tetszését.

Bognár Bence a Szultán-dombra tett éjszakai sétánkat nevezte meg meghatározó eseménynek, Bogdán Dániel a feladatokat, strandokat, bobot, tábor tüzet, énekeket, vadvízi evezést, Dömötör Péter a fürdőköt, vadvízi evezést, énekeket, terem hokit, Írott-kő mászást, Szeiler Pál a vadvízi evezést, és a himnuszt.

Kovács Kálmán, Kiskovács Zsolt, Szántó Rajmund, Bagarus Imre a vadvízi evezésre és a tábortüzekre tették voksukat az élmények körbe-kérdésekor.

Simon Máté a kalandos sátorozást, sokszínű programokat kedvelte, Tótiván Miklósnak kalandosabb sátorozásban volt része mindenkinél, ugyanis az ő sátrukat elöntötte a víz, így ő a Toyotában lelt menedékre ideiglenesen.

„Az eső néha komorrá tett, de a vadvízi evezés és a strandok mindig felvidítottak.” - mondta Sipos Károly.

Tóki Márton a lángos, palacsinta vacsorákat emelte ki, ezzel a konyhások munkáját is.

Endrei Tamás szavai fémjelzik talán leginkább a tábor hangulatát: „A bobozás, s a vadvízi evezés nagyon jó volt! Megérte idén is eljönni!”

Horváth Márk

KÖSZEG ÉS NYARALÁS...

Talán az elsők között mehetünk Kőszegre, a Szent Család Üdülőbe – köszönet azoknak, akik ezt lehetővé tették nekünk. Az élményeinket szeretnénk megosztani mindenkiel.

Kőszeg nekünk két szóval kifejezve: testi – lelki felüdülést hozott. Az a hét, amit ott tölthetünk teljesen feltöltött minket. Mivel kutyások vagyunk, az aktív pihenést részesítjük előnyben – sokat túrázunk egész évben, ezáltal együtt töltve szabadidőnket a családdal. A friss levegő erőteljes Kőszegen, szinte bódulttá teszi a látogatót az első napokban. Más klíma, mint a zalai - tiszta, erdei, hegyi illatokkal fűszerezett. Nincs por, nincs kipufogógáz, nincs gyárkémény... Csak kristálytisza lég. És hegyek, fák rengetege. Az időjárás is kegyeibe fogadott minket, csak két nap mutatta meg enyhét adó esőzését, ezzel is frissítve a környezetet.

A nyaraló mindennel ellátott, ami egy kellemes pihenéshez szükséges. Szorgos kezek, jótét lelkek munkájukkal teremtették meg a civilizáció nélkülözhetetlen feltételeit. Mert egy-egy kimerítő túra után, városnézés után szükséges volt a felfrissülés. A test mindent megkaphatott a csodálatos környezetben. Nagyon szép túra utakon mentünk végig. Vezetőnk a fiútáborban résztvevő kisfiunk – Ádám volt. Szinte minden csapásra, elágazásra emlékezett, melyet Lóránt atyával csapatostól korábban bebarangoltak. Patak, forrás, pihenők megújított erőt adva készítették a bakancsost további célokra, felfedezésekre. Megtekintettük: a Szent Vid kápolnát, az Írottköi kilátót, átléptünk Ausztriába, a Hétforrást, a Hörmann-forrást, az Óház-kilátót (a világ tetejét), a Kálvária dombot, a Csótót, az Abéri-tavat... mind-mind megtekintésre kerültek. Persze a város sem maradt ki. Minden este más útvonalon közelítettük meg. Értékes épületeiben, kincseiben csemegéztünk nappali fénynél, és éjszaka.

Családomnak, a lelkünknek az ott élő emberi hozzáállás tetszett a legjobban. Tapasztalatból családsként, gyerekesként két dologgal szoktam lemérni az emberi toleranciát - a gyerekekhez és a kutyákhoz való viszonyulással. Mondhatom, Kőszeg apraja-nagyja kiválóra vizsgázott. Tíz éves gyermekem bárkihez fordult kéréssel, kérdéssel kedves, kielégítő, érthető választ kapott. „Csakúgy” szívből fakadó kedveskedő megjegyzéseket. Vizsla kutyánk – Tüske – szőre elkopott a sok simogatásban. Nem néztek ki minket, nem éreztük, hogy a kutyás ember egy más faj – hanem italt kínáltak neki, megállítottak beszélgetni, hozták barátkozni a kutyájukat, gyerekeiket. Sok barátra tettünk szert. A legkisebb barátunk egy göndörhajú 1,5 éves kisleány volt, aki két kézzel kapaszkodott Tüskébe, ahol csak összefutottunk. Az emberek kedvessége, hite a városukban, a jóban meglepő volt. Az emberi méltóságot nyújtották. Gyermekkorom idilljét adva vissza, amikor még az emberi értékek voltak fontosabbak. Sajnos Nagykanizsáról nem tudnék ilyen elismerően beszélni. Pedig csak a két említett szempont szerint vizsgálódva fogalmaztam meg tapasztalatomat. (gyerekek és kutyák)

Hinni kezdtem ott Kőszegen abban, hogy az emberek tudnak jók, és emberségesek is lenni egymáshoz, hogy van egy hely, ahol a hitem, lelkem otthon van, békét lel. És talán ez a szellemiség, hozzáállás nálunk, a mi kanizsai közösségünkben is megfogható. Nem csak egymás mellett ülő hívőkre szeretnék tekinteni a templomunkban, hanem olyan közösségre, amire Kőszeg város emberei rámutattak. Egységes, tisztaszívű emberségre. Szerintem meg lehetne tanulni mindezt, hiszen keresztények vagyunk ebben a nehéz világban. Van egy egységes irányzékunk Jézus révén, aki szelidségben, megértésben példamutató elődünk.

Atya kőszegi nyaralóvásárlása lehetővé teszi mindenkinek, hogy megizlelje a leírásomban tapasztaltakat. Tehát kalandra fel, irány Kőszeg – és a testi - de legfőképp lelki felüdülés. Köszönjük a lehetőséget, köszönjük az megszerzett emlékeket.

Péterfai Ildikó

É J J A K A B É Z
T U S P N O M I S
Á H I T É D Á T V
M N A L A T R E B
S O N Á J M E Á J
B A K A J Ö Á R S
J J K J U D Á S Ö
V E S S P Ö L Ü F

Keresd meg a tizenkét apostol nevét!

(Az összetartozó betűket egymás mellett

találsz vízszintesen v. átlósan:

húzd át v. kösd össze őket.)

A megmaradó betűket írd ki!

Neked szól.

HURRÁ! HITTAN! HURRÁ! HITTAN! HURRÁ! HITTAN!

Mögöttünk a napsugaras nyár, a vidám élmények. Hamarosan az iskolapadokban találjátok magatokat. A matek, föci, töri nem minden. Az embernek nemcsak teste, lelke is van. Jézus nagyon vár titeket hittanra is, misére is és a sok-sok kirándulásra, túrára. 17-étől várunk benneteket a Jézusra figyelők nagy családjában. A hittanórák rendjéről a honlapról és az iskolai faliújságról tájékozódhattok. Röviden: Hurrá! Itt a hittan! Edit néni

Lipem, lopom a szőlőt...

Megint egy kis mozgás otthonra (meg persze a kertben is lehet játszani jó időben)! Biztosan sokan ismeritek, de mi a napokban játszottuk itthon, és nagyon jól mulattunk, hát leírom:

Valaki leül a székre, a többiek körülötte lopakodnak, és “lopják a szőlőt”. Közben ezt énekelik:

Lipem, lopom a szőlőt, elaludt az öreg csősz.

Furkósbót a kezében, vaskalap a fejében.

Egyszer csak a “szőlő lopkodók” elkiáltják magukat: “Tele a kosár!”. Ekkor a csősz felpattan és megpróbálja elkapni a “lopkodókat”. Akit elkap, az lesz a csősz.

Elindult a hit éve honlapja

A Vatikánban ismertették a tematikus év programját

XVI. Benedek pápa a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulója alkalmából a 2012. október 11. és 2013. november 24., Krisztus király ünnepe közötti időszakra meghirdette a hit évét. Június 21-én, csütörtökön a Szentszék sajtótermében mutatták be a hamarosan elkezdődő tematikus év programját. A sajtótájékoztatón felszólalt Rino Fisichella érsek, az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának elnöke, valamint Graham Bell prelátus, a dikasztérium altitkára.

A hit éve általános válság korszakába illeszkedik bele, amely a hitet sem kíméli meg. A hit válsága drámai kifejeződése egy antropológiai válságnak, amelyben az ember magára maradt, és cél nélkül él a világban. Kortársaink közül sokan nem érzékelik Isten hiányát – mutatott rá beszédében Fisichella érsek. A hit éve tehát olyan útvonal, amelyet a keresztény közösség kínál fel mindazoknak, akik ismét szeretnének találkozni Istennel.

A főpásztor bemutatta a hit évének logóját, amely egy hullámmokon ringó bárkát ábrázol az Egyház jelképeként. A főárbc egy kereszt, amelynek vitorláit dinamikus jelekkel Krisztus IHS monogramja alkotja. A vitorlák mögött a napot láthatjuk, amely a monogrammal együtt az Eucharisziára utal.

Június 21-én elindult a hit évének többnyelvű honlapja, a www.annusfidei.va, amelyet a legújabb technológiák révén is el lehet érni. Itt megtalálhatók az év fontos eseményei, a Szentatya programja, az egyes püspöki konferenciák, egyházmegyék, mozgalmak és társulások kezdeményezései. Jelenleg olaszul és angolul működik, de hamarosan spanyol, francia, német és lengyel nyelven is olvasható lesz a weboldal.

Az esemény hivatalos, latin nyelvű himnusza is elkészült: refrénje fohász Istenhez, hogy mindnyájunkban növelje a hitet: „Credo, Domine, adauge nobis fidem”.

Szeptember elején jelenik meg több nyelven a lelkipásztori segédkönyv, amelynek címe: *Hogyan éljük meg a hit évét?* Célja, hogy elkísérje a plébániai közösségeket, és mindenkit, aki csatlakozni kíván a Credo-ban megvallottakhoz. A hit évének egyik célja ugyanis, hogy a Hiszekegy mindennapi imává váljon mindenki számára, mint az első keresztény évszázadokban.

Fisichella érsek felsorolta az év főbb időpontjait. Ezek közül néhány:

Október 11-én, csütörtökön kerül sor a Szent Péter téren az ünnepélyes megnyitóra, amely egyben megemlékezés a II. Vatikáni Zsinat 50 évvel ezelőtti megnyitásáról.

Október 21-én, vasárnap a Szentatya hat vértanút, illetve hitvalló boldogot iktat a szentek sorába.

2013. január 25-én, a római Falakon kívüli Szent Pál bazilikában szokásos ökumenikus szertartás különösen ünnepélyes lesz. Azért imádkoznak majd, hogy a keresztények a közös hit megvallása révén tartsák szem előtt az egység útját mint látható jelet a világ számára.

A vallási eseményeken túl nem hiányoznak majd a kulturális programok sem. 2013. február 7-től május 1-ig tekinthető meg az a kiállítás, amelyet az Angyalvárban rendeznek egyedülálló remekművekből, melyek Péter apostolt, Krisztus tanúját ábrázolják.

Jövő nyáron, június 22-én nagyszabású hangversenyt rendeznek a Szent Péter téren.

Hallotta?

„A sátán gyűlöli a családot” –

egy amerikai exorcista tapasztalatai

Sose gondoltam volna, hogy egyszer ezt fogom csinálni – mondta a CNA-nak nyilatkozva a középkorú pap, akinek exorcista „pályafutása” tizenöt éve – röviddel azután, hogy pappá szentelték –, egy szentmise bemutatása közben kezdődött.

„A szent Vér átváltoztatásának pillanatában azt kértem az Úrtól, árasza szent Vérét a fiatalokra, és segítse azokat a fiúkat, akiknek papi hivatást szán.” Abban a pillanatban egy tizenhárom év körüli fiú „hátrazuhan és morogni kezdett. Erre nem számítottam” – mondta az amerikai pap, aki a kérdések özönétől tartva inkább névtelenül kívánt nyilatkozni a katolikus hírügynökségnek.

A papot püspöke küldte „gyakorlatra” a Római Egyházmegye hat, hivatalosan megbízott exorcistája mellé, miután az Egyesült Államok Püspöki Konferenciája 2010 novemberében úgy határozott, jelentősen növelni kívánja exorcistái számát (amely ma ötven körül lehet a kontinensnyi országban). Azóta naponta három exorcizmuson vesz részt.

Akikkel találkozunk – mondja –, bukott angyalok, akik jónak lettek teremtve. Az egyházatyák, köztük Szent Jeromos és Szent Ágoston, úgy vélték, ezek az angyalok azért lázadtak fel, mert Isten feltárta előttük a megtestesülés tervét, s ők nem tudták elfogadni, hogy Isten, a tiszta, végtelen szellem emberré legyen. Ezért izgatja őket annyira az ember testi mivolta, és ezért igyekeznek neki szenvedést okozni.

Angyali tudásuk alapján – teszi hozzá – a gonosz lelkek tudják, hogy Isten csak azért engedi sátáni működésüket, hogy az 'engesztelő szenvedés' által üdvösségre vezesse az embereket. Akik így szenvednek, azáltal lesznek szentté, hogy felajánlják áldozataikat, amelyeket Isten elfogad és áldássá tesz az Egyház javára világszerte. Amikor erre emlékeztetjük a gonoszt, őrzöng, mert tudja, hogy veszít. Ezért amíg teheti, minél többet meg akar szerezni. Ha nem tudja megkaparintani a lelküket, legalább az életüket igyekezik pokollá tenni.

„A gonosz lélek általában már a szertartás elején megnyilatkozik a szenvedő emberben, akinek viselkedése erőszakossá válik, arca hangja elváltozik. A gonosz igyekszik félelmet kelteni, de ezzel nem kell foglalkozni. Több kérdést szoktam föltenni neki, pl. hogy mi a neve, mert meggyengíti, ha a nevét is kimondjuk, amikor parancsolunk neki.” Miután elárulta a nevét, a pap megparancsolja, hogy távozzék. Olykor azt is megkérdezi, mikor fog távozni. „Erre, mintha betanulták volna, mind azt feleli: Soha! – Pedig egyszer igenis távozni fognak!” – jegyzi meg a leendő exorcista.

Hozzáteszi, hogy néha be lehet dobni egy-két dolgot csak azért, hogy megalázkodásra készítsük: segítségül lehet hívni szenteket, őrangyalokat vagy akitől a legjobban retteg: a Szűzanyát. Ettől egészen más-ként kezd viselkedni. A végén sokszor dühös, agresszív kitérősekben nyilatkozik meg; ilyenkor habzik a megszállott ember szája. Ha átok törik meg, az illető az átok során használt tárgyakat kezd kihányani. „Nem valami kellemes látvány, de ilyenkor tudom, hogy hatásos, amit teszünk.”

Az amerikai pap szerint a démoni befolyás oka minden esetben más, ám van egy közös vonás: az érintettek „súlyos sebeket kaptak életük során, elsősorban a családban. Olyan esetekre gondolok, amikor a szülők nagyon rossz döntések – házastársi hűtlenség, abortusz vagy más, családbololó cselekedetek – által beengedték otthonukba a gonoszt. A család: ikon. A család a Szentháromság képmása, ezért a gonosz gyűlöli a családot.”

Körmendy Zsuzsanna

A fekete bárány

A nyári uborkaszegzont mi sem jelzi jobban, mint hogy egyik baloldali laptársunk címlapon hirdette, hogy numerus clausust akar bevezetni az Orbán-kormány. Ez azért elég ijesztő, aki nem tud magyarul, csak a latint érti meg, akár menten szivrohamot is kaphat.

A tényekből aztán kiderül, hogy a miniszterelnöknek azon kijelentése, miszerint jó lenne, ha idehaza a bankoknak legalább a fele magyar kézben lenne, hát ez volna a „numerus clausus”. (A „bankok numerus claususa” kifejezés okozta kellemetlen asszociáció nem a véletlen műve.) Ha ebbe jobban belegondolunk, akkor Anglia, az Egyesült Államok és számos, magát demokratikusnak gondoló ország évszázadokkal ezelőtt úgy vezette be a numerus clausust, hogy még csak nem is tudott róla, de ez az ő bajuk, miért nem járatták a Népszavát.

Az azonban már nem az uborkaszegzonnak, hanem inkább a tanácstalanságnak tudható be, hogy a gazdasági világválság minősítését, értékelését, okainak feltárását egyre komolyabb ellentmondások övezik. Időnként nagy csinnadrattával megjelenik egy leplezés, most például Peter Doyle közgazdászé, aki nemrég mondott fel az IMF-nél, s beszámolt róla, mennyire szégyelli magát, amiért egy inkompetens cégnél a munkájával ő is hozzájárult néhány katasztrofális döntéshez. A Doyle-féle szelepek arra jók, hogy jelzést adjanak a világnak: változás készül. Feltehetően nem vezetett célra, hogy a szakemberek a fogalmak hatalmas üstjébe szórtak gazdasági érveket, ideológiatörmelkeket, ütött-kopott demokráciaszabályokat, megfűszerezték némi demagógiával, sok-sok PC-vel, és csak akkor kaptak észbe, hogy ezt még a periféria országai sem fogják megenni, amikor a fogyasztásra kínált katyvaszról kiderült, nemhogy emészthetetlen, de még lefagyasztani sem érdemes.

Viták kereszttüzeiben a földtörvény is. A fejlett nyugat-európai

EGY CSEPP KÖZÉLET

államok valószínűleg nem gondolták át, hogy a volt keleti blokk országainak uniós részvétele mivel jár. Csak a nyáját látták, meg a kövér legelőt. Fennhangon azt mondták: „Sok-sok demokrácia! Emberi jogok! Uniós alapelvek!” Magukban pedig azt gondolták: „Sok-sok piac! Hulladéklerakó hely! Édes-víz készletek és földvagyon potom árért!”

Aztán a nyájból kivált egy Magyarország nevű fekete bárány, és az évek alatt megtanult uniós nyelven hibátlan kiejtéssel megkérdezte: „Hogyan? Nem engedtek be a legelőtökre, és

meg akartok nyírni? Jegyeztétek meg: ha kevés a gyapjú, mindenkit egyformán nyírni kell. Nem akarok én elválni a nyájától, csak megkeresem magamnak a megfelelő legelőt, és megtalálom azt a pásztort, aki etet is, nem csak nyír.” Mondták erre a fekete báránynak:

„Gyere csak vissza, hová kóborogsz! A legelő nem közös, te maradj a szélén, s ha éhes vagy, majszolj inkább demokráciát, emberi jogokat és uniós alapelveket!

Kicsit bogáncsos, de neked jó a gyomrod.” Ám a fekete bárány makacs volt, s ráadásul a nyájból egyre több fehér is követte. Igaza van, mondták, ha a legelő nem közös, akkor mi sem hagyjuk magunkat nyírni, csak ha mindenkit lehet.

A fekete bárányt először megbillogozták. Bőrébe sütötték, hogy rasszista, fasiszta, fenyegető szándékkal feketében jár, titokban terelőpuli-szerepre vágyik, és üldözi a kisegyházakat.

Aztán egy idő múlva mégis visszacsalogatták a billogos fekete bárányt. Kedvét nem szegte semmi, gyapja vastagabb volt, mint valaha. A gazda családja úgy döntött, visszafogadják. Rájöttek, hogy ő nem demonstrál, neki egyszerűen fekete a gyapja. Jobb, ha köztünk van, mint ha szétszéled a nyáj, gondolták, s megállapodtak vele. Elbúcsúztak a kormánydelegációtól, majd felültek a repülőre, és a terminált betöltő hangulatos bégetés kíséretében hazautaztak Washingtonba.

Átvétel az mno.hu-ról

Reményik Sándor

Idegen vendég a kánai menyegzőn

Itt is, ott is menyegző, Kána.
Öröm villan e bús világra.
Ritka, drága kicsike ünnep:
Az arcok egymásra derülnek.
És hivatalos vagyok én is
Az öröm asztalánál mégis.
Ülök. A szívem halott-fáradt.
Korcs szóra nyitom csukott számat.
Nevetek, és a nevetésem:
Mint göröngyhullás temetésen.
Mint száraz haraszt-zörgés ősszel...
Így örülök az örvendőkkal.
Asztalfőn, dicsfényben derengve

Ül a fájdalom fejedelme.
Mély, szemrehányó szeme rajtam:
Mért csak ilyen az én vigalmam?
Mikor Ő itt percre megállott,
Megáldotta a vigasságot.
Mikor vedernyi borral, vérrrel
Lángol az első csodatétel.
Ő most nem gondol szegre, fára...
Ki mer hát búsabb lenni nála?
Uram, fájdalom fejedelme,
Ki ülsz az asztalfőn derengve,
És akarod: tavasszal, ősszel
Örüljek az örvendezőkkel:
Tedd, hogy igazán örülhessek,
Magamtól megmenekülhessek.
Örömben, bánatban egyképen
Hadd legyen nekem békességem.
Korcs szót ajkam ne virágozzon,

Torz nevetésem ne buggyanjon.
Kedvem másnak kedvét ne szegje,
Derülten néztek mindenekre.
Az élet ritka, drága ünnepén
Ne legyek ünneprontó jövevény.
Uram, ha szemed némán vádol,
Jusson eszedbe: én nem ittam
Első csodád bíbor borából.

Pilinszky János

az alázatról

Az alázat, az igazi tudás és az igaz megismerés kapuja. Minden nagy tett, minden valódi erkölcsi és szellemi erőfeszítés előfeltétele. Már a dolgok természetéből fakad, hogy aki feladatán elmélyül -

"megfelelkezik önmagáról". A hiúság, az önzés, az érdek, nem csak erkölcsi rossz, de szellemi akadály is, s nem egy kitűnő alkotást fosztott meg attól hiú tökélye, hogy valóban közkincs, halhatatlan alkotás legyen. A nyelv, kollektív, ősi bölcsességével (s szinte minden nép nyelve) tud erről. A magyar például így mondja: "eszembe jutott". Nem kitaláltam, mert ez kevesebb. "Hirtelen eszembe jutott": az igazi felismerések, kivétel nélkül így születnek. Nyelvünkben rejlő ősi tudásunk arról tanúskodik, hogy bármi, amit alkotunk, lényegesen személytelenebb valami, mint azt hisszük. Sőt: igazi tudásunk ott kezdődik, azon a határon, ahol személyiségünk átér a személytelenbe. A jó művészek mindig vallották, hogy az alkotás, az igazi kreáció mennyisége egybeesik a véletlennel. Egyik kitűnő szobrászunk mesélte, hogy egyszer az út mellett heverő, különös kődarabra talált. "Ez az én legjobb szobrom" - mondotta a felismerés ámulatában, amint a követ a kezébe emelte. S meg is mutatta a szobrot, amin egyetlen karcot sem végzett. A kő nyers, természetes burka alatt csodálatosan törekeny madonna rejtezik, karján a gyermekkel. Utánozhatatlan csoda. Egyszerre nyers kő, csak kő - s tökéletes szobor! S kétségtelenül annak az alkotása, aki rátalált és felismerte. De az is igaz, aki felismerte, s volt bátorsága "magáénak" vallani, az a "saját" szobrairól meg azt tudja, hogy minél jobbak, annál kevésbé az övéi. Alázat nélkül, nincsen alkotó.

Wass Albert az igazságról

Aki azt mondja Neked, hogy a rossznak győzelme lehet a jó fölött, az vak. Legyőzheti-e a felhő a napot? A sötétség a világosságot? Tél a tavaszt? A győzelmet azonban ne téveszd

össze a sikerrel. A felhőnek sikerül magát a nap és a föld közé tolnia. De legyőzte-e vajon a napot ezzel? S ha igazságról be-

szélsz, akkor is vigyázz. Ne a magad egyéni érdekét vagy egy csoport érdekét nevezzed igazságnak. Érdek annyi van, ahány ember a földön. De igazság csak egy. A gyertyaláng és a reflektorfény csak méreteikben különböznek egymástól, lényegükben azonosak. Az igazság nem emberi mérték és így ne várd tőle, hogy emberi tulajdonsággá váljék. Igazság az, hogy élsz, és hogy jogod van élni, mert megszületted. Hogy minden ember egyforma abban, hogy meztelenül jött ide, és meztelenül, egészen meztelenül tér vissza innen. Hogy aki jó, azt baj nem érheti, akármilyen történjék vele: egyenesen járhat és nyílt homlokkal nézhet szembe a világgal. Ezek az igazságok. De nem feltétlen értékű igazság az, hogy Tied a kabát, amit szekrényedben őrzöl. A gyapjú, amiből készült, a juhé volt. Te azt vallodd, hogy igazságos úton lett a Tied, de a juhnak erről bizonyára más véleménye van. A valódi igazságban bizhatsz bátran, kára nem eshetik. Felkél a nap, bármilyen sötét is legyen előtte az éjszaka. Ha mégis látnod kell, hogy itt-ott, az emberi hangyaboly külön-életében a rossz látszólag győz a jó felett: ne tévesszen meg ez a látszat. Káin sohasem győzte le Ábelt. Csak megölte. Jusson eszedbe, hogy van egy jelvény, amit sokan hordanak, de kevesen értenek meg. Azt hirdeti, hogy sok idővel ezelőtt keresztre feszítettek Valakit, aki győzött az emberek bűnei fölött.

Márai Sándor gondolatai

Az utakat sokáig nem érti meg az ember. Csak lépdel az utakon és másra gondol. Néha széles az egyik út, aszfaltos, néha rögös, barázdás,

meredek. Az utakat sokáig csak alkalomnak tekintjük, lehetőségnek, melynek segítségével elmehetünk a hivatalba vagy kedvesünkhöz vagy a rikkantó tavaszi erdőbe. Egy napon megtudjuk, hogy az utaknak értelmük van: elvezetnek valahová. Nemcsak mi haladunk az utakon, az utak is haladnak velünk. Az utaknak céljuk van. Minden út összefut végül egyetlen közös célban. S akkor megállunk és csodálkozunk, tátott szájjal bámészkodunk, csodáljuk azt a rejtelmes rendet a sok út szövevényében, csodáljuk a sugárutak, országutak és ösvények sokaságát, melyeken áthaladva végül eljutottunk ugyanahhoz a célhoz. Igen, az utaknak értelmük van. De ezt csak az utolsó pillanatban értjük meg, közvetlenül a cél előtt.

Kínában egy vízhordozónak volt 2 nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ez így ment, minden nap - a vízhordozó már csak másfél edény vizet szállított vissza a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hisz tökéletesen csinálta. De a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak félannyit tudott teljesíteni.

A két év keserűség után, egyik nap megszólította a vízhordozót a pataknál.

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.

A vízhordozó így válaszolt a cserépnek:- Észrevetted, hogy virágok csak az ösvényen csak a te oldaladon teremnek, s nem a másik cserép oldalán?

Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedelem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat. Tanulság: Mindannyiunknak megvan a saját különleges hibája. Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák, amik mindannyiunkban megvannak teszik az életünket olyan nagyon érdekessé és értékessé. Csak el kell fogadnunk mindenkit olyannak, amilyen, s a jót meglátni másokban.

Kőszegi piknikünk története

Lóránt atya egyik vasárnapi szentmise után kihirdette, hogy egyházközségünk lelkes tagjait meginvitálja egy kis piknikre. Helyszínül a kőszegi nyaralónkat jelölte meg. Szeretettel hívott mindenkit, akik önzetlenül segítették az ottani munkálatokat, s azokat is akik még nem látták, hogy milyen gyönyöggel gazdagította egyházközségünket.

Július 07-én reggel 7 órára volt megbeszélve a gyülekező az Alsó-városi Szent József templom parkolójába. Mire családommal odaértünk már szép számmal összegyűltek a hívek. A „Tűzmadár” indulásra készen, türelmetlenül verdesett „szárnyaival”, hogy végre útnak indulhasson. Miután mindenki elhelyezkedett, a fedélzet „kapitánya” kiadta az indulásra felszólító parancsot. „Tűzmadarunk” csak úgy falta a kilométereket, s kb. 2 óra alatt odaértünk Kőszegre. A parkolást követően kipakoltuk a buszból piknikünkhöz

szükséges bográcsot, főznievaló nyersanyagokat és egymást közt elosztva a cipekedni valókat, elindultunk gyalog a nyaraló felé. Már ez önmagában is csodálatos volt, gyönyörű szép helyen sétáltunk felfelé az úton, elfeledve, hogy rendesen meg vagyunk pakolva. Jókedvűen bámészkodtunk s mi, akik még nem jártunk erre felé, igyekeztünk minden apró kis részleten kellő képen legetetni a szemünket. Türelmetlenségünk nőttön-nőtt ahogy haladtunk az úton. Családommal arról beszélgettünk, hogy ha az odavezető út ilyen szép, akkor a nyaraló sem lehet „akármilyen”! Végre elértük a vaskaput, amit Lóránt atya nagy szakértelemmel kinyitott, s feltárta előttünk a „földi paradicsom” bejáratát. Azelőtt, amikor beszélt róla, hogy most Kőszegre kell menni alapot ásni, vizet bekötni, vagy betonozni, mindig megjelent a szemem előtt egy valamilyen terület, valamilyen épülettel, de ez mindent felül múlt. Hatalmas volt a meglepetésem, mert erre nem számítottam. Bátran, minden túlzás nélkül állíthatom, hogy ez valóban a földi Mennyország képét vetítette elém. Nem győztem tátott szájjal körbejárni, gyönyörködni a látványban. Megpróbálom leírni, ami a szemem elé tárult, bár ez csak gyenge próbálkozás ahhoz képest amiben részem lehetett. Amint beléptünk az első kép, hogy nagyon sok szép növény fogad bennünket. Nagyra nőtt tuják, diófák, gyümölcsfák között pompáztak a cserjék és virágok, melyek szemet gyönyörködtető egységben értek meg egymás mellett. Amint bámészkodva haladtam befelé bal oldalról két kis faházat vettem észre, melyek pár méterrel egymás mögött helyezkednek el, tökéletesen illeszkedve a kert hangulatába. A kettő között egy szép nagy fakereszt foglalt helyet. A kert végében egy helyes kis pergola állt, s elszórtan még 3 sátor is, ami alá sörpadokat helyeztek el, ezzel is kényelmessé téve ott tartózkodásunkat. Jobb oldalról a sokat emlegetett faház, melynek alapozásához, vízbekötéséhez kérte oly sokszor az Atya a segítséget. Ahogy tátottam a szám, arra gondoltam, hogy ha tudták volna a hívek, hogy milyen szép helyre kell menni segíteni, sokkal nagyobb lett volna a lelkesedés, a tenni akarás vágya, hiszen ilyen gyönyörű környezetben még a munka is felüdítővé, lelket melengetővé válik.

Mire kipakoltunk már biztosan tudtam, hogy a lehető

legjobb dolog ami történhetett velem, hogy jelentkeztem a konyhai szolgálatra. Úgy éreztem, hogy számomra nem lett volna semmi program olyan megfelelő, mint az, hogy ezen a helyen lehetek, s főzhetek azoknak, akik megfáradva, élményekkel gazdagon, éhesen érkeznek vissza az üdülőbe.

Lóránt atya összehívta a társaságot s elmondta, hogy milyen programok közül lehet választani. Lehetőség volt arra, hogy Bükk fürdőre menjen aki akar, vagy kirándulni, várost nézni, vagy egyszerűen csak maradni az üdülőben beszélgetni, társasjátékot játszani. Én az ötödik program lelkes tagjaként a főzésnél segédkeztem. Nem volt előre megbeszélve, hogy ki marad a fakanál mellett, de a Jóisten összeválogatta ide is az asszonyokat s az egy szem férfi embert, aki aztán komoly segítséget jelentett abban, hogy az Atya által megadott időpontra kész legyen az étel, s addigra valóban tálalni tudjunk. A menü pincepörkölt volt uborkával. Így utólag visszagondolva arra a napra, úgy érzem, hogy az Úr mindig megajándékoz bennünket az önzetlen segítségünkért. Ahogy mi ajándékot adunk ezzel másoknak, úgy ad Ő is ajándékot nekünk. A különbség „csak”

annyi, hogy Ő a sokszorosával kényeztet el minket. Hogy mi volt nekem ebben az ajándék? Nagyon jó hangulatban készültünk elő a főzésre, jókat beszélgettünk, dicsértük az Urat, tele volt a szívünk hálával, s ezt megoszthattuk egymással. Mélyen, őszintén fordultunk egymás felé, s úgy gondolom, hogy leírhatom a többiek nevében is, hogy szép barátságok alakultak a bogrács mellett.

A közös ima után aztán az üdülőbe visszatért „vándorok”, éhesen álltak sorba, hogy kimerjük számukra az illatosan gőzölgő ételt, s jóízűen elfogyaszthassák. A mosogatást követően ki-ki mit akar alapon játék, beszélgetés, szieszta következett. Jómagam az utóbbi mellett döntöttem, jól esett kicsit leheveredni az egyik fa árnyékában, hallgatni a madarakat, a jókedvű beszélgetések hangfoszlányait.

Délután 4 óra előtt az Atya felkerekedett, hogy még egy kis lelki kényeztetéssel is még szebbé tegye számunkra ezt a napot. Elindult, hogy elhozza nekünk Szabó Imre verbita atyát, aki 40 évig végzett missziós munkát Pápua Új-Guineában. Órákig elhallgattuk volna beszámolóját, nagyon érdekes előadásnak lehettünk fültanúi. Arra nincs lehetőségem, hogy szó szerint leírjam az elhangzottakat de szeretnék kiemelni egy kis részletet, ami nekem szívet melengető volt. Az Atya elmondása szerint a bennszülöttek is az Egy Istent vallották már az odakerülése előtt, s hitték, hogy a földi létük után nincs vége az életüknek, folytatódik egy másik világban. Jézusról, a Megváltóról az Atyától hallottak először, de roppant nyitottak voltak, megszerették, s befogadták az életükbe, életük fontos részévé vált. A másik a közösség fontossága, az együvé tartozás. Ők mindent együtt, közösen tesznek, s a maguk egyszerűségében felismerték ennek a fontosságát, felismerték, hogy milyen fontos, hogy összetartozzanak, egymást segítsék, szeressék. Példaértékűnek kell, hogy tekintsük, mi „civilizáltak”, mert a fejlődésünk kapcsán épp ezt a fontos momentumot veszítettük el, ami újra életünk részévé kellene hogy váljon. Nekünk meg van ehhez a segítségünk, a hitünk, csak hagynunk kellene, hogy a Szentlélek működhessen bennünk, s egymás felé fordítsa lelkünket, szívünket, ezáltal megkönyítve életünket, megnövelve az egymás iránti szeretetünket.

Az előadás után közösen énekeltünk, s imádkoztunk, majd elkezdünk csomagolni. Számomra ez már nem volt olyan vidám, mint a megérkezés. Túl gyorsan telt el a nap, túl hamar kellett elhagynom ezt a szép helyet. Ami mégis vigasztalást nyújtott, hogy biztosan még el fogok menni, s a visszafelé vezető úton már tudtam, hogy meg kell írjam nektek Testvéreim, hogy ti is láthassátok a saját szemetekkel, s megbizonyosodhassatok afelől, hogy nem túloztam, amikor a fent említett jelzőkkel illetem ezt a helyet.

Tűzmadarunk jókedvűen repített haza bennünket, s mint mindig most is az az érzésünk támadt, hogy rövidebb volt

a vissza, mint az odafele vezető út. Este ¾ 9 órakor parkolt le fedélzetünk kapitánya, s köszönt el tőlünk.

Többszörösen is köszönetet szeretnék mondani Lóránt atyának mindannyiunk nevében. Először is azért, hogy megajándékozta egyházközségünket ezzel a szép üdülővel, másrészt a községi piknikért, hogy ilyen felejthetetlen szép napot adott nekünk, s elkezdett helyet csinálni a lelkünkben a Szentlélek számára.

Hajduné Szuchy Henriett

Egyházközségi piknikünk Kőszegen

július 7—én második alkalommal került megrendezésre a festői környezetű Kőszegen, az egyházközség szépen kialakított és megújított nyaralójában.

Reggel 7 órakor Tűzmadár- a buszunk - útnak indult fiatalokkal, idősebbekkel egyaránt. Az odaérkezés után, akiknek még ismeretlen volt az üdülő körbejárhatók. Mivel jobbnál jobb programok közül lehetett választani így négy csoportra oszlott a társaság. Voltak, akik az üdülő területén maradván elmélkedtek, beszélgettek, főztek, de Lóránt atya vezetésével túrázásra is lehetőség volt. Akadtak olyanok, akik a Bükfürdői strandoláshoz kaptak kedvet, de egyesek számára a városnéző barangolás is jó időtöltésnek bizonyult. Mivel ez idő alatt már rotyogott a finom bográcsétel, 3 óra tájban vissza is tértünk a nyaralóba és ettünk az inycsiklandozó pincepörköltből. Utána egy kicsit szusszantunk az árnyékot adó fák alatt. Kora délután vendégül láttuk Szabó Imre verbita missziós atyát. Betekintést nyertünk sok évtizedes, Pápua Új-Guineában végzett munkájába, élményeibe. Kora este összecihelődtünk és elindultunk haza.

Akik ott voltunk mind tanultunk valamit és sok élménnyel lettünk gazdagabbak.

Révész Bettina

JÖJJ SZERETET LELKE!

Jöjj, Atya és Fiú Lelke!
Jöjj, szeretet Lelke, gyermek-
ség Lelke,
béke, bizalom, szent öröm
Lelke!
Jöjj, titkos ujjongás
a világ könnyei között!
Jöjj, győzedelmes élet. . .
a földi halál világában!
Jöjj, szegények Atyja,
szorongatottak pártfogója!
Jöjj, örök igazság világossága!
Jöjj, szívünkbe kiárasztott
szeretet!
Nem kényszeríthetünk,
mégis bizakodunk.
Szívünk titokban fél
jöveteleedtől,
mivel önzetlen és jó vagy,
más, mint a szívünk.
Mégis az a legbiztosabb ígére-
tünk,
hogy eljössz.

Jöjj tehát, jöjj naponta újból,
és egyre közelebb!
Benned bízunk.
Miben is bízhatnánk külön-

ben?
Szeretünk, mivel te magad
vagy a szeretet
Benned Atyánk az Isten. Kö-
szönjük, ó Megelevenítő,
ó, Szentlélek,
hogy bennünk lakozol,
hogy te magad lettél
az élő Isten pecsétje bennünk,
annak pecsétje,
hogy az ő tulajdona vagyunk.
Maradj velünk!
Ne hagyd el minket!
Az élet keserű harcaiban sem!
S a végén se, amikor minden
sorsunkra hagy!
Veni, Sancte Spiritus!

Karl Rahner

A természettől tanulunk

"Tanulni járok a **vízhez**, amely soha nem áll meg.
Tanulni járok a **virághoz**, amely felvidít, illatozik, és érintetlenül hagyja a csöndet.
Tanulni járok a **gyökerekhez**, amelyek a föld sötétjében hisznek a napnak.
Tanulni járok a **madarakhoz**, amelyek a világban vannak, de nem belebonyolódva a világba.
Tanulni a **partoktól**, amelyek híven őrzik egymást.
Tanulok a **fától**, amely elviseli a hőséget és frissességet ad másoknak.
A **fűszáltól** is tanulok: ha letaposásák, felemelkedik, és így néz az égre, mint sajátjára.
A **vízcepptől** is tanulok: magában rejtja a szivárvány minden színét.
Az **olajfától** is tanulok: annyi mindenent ment keresztül, mégis továbbra is bőségesen adja az olajat, és az ezüstös fényt.
Tanulok a fényvel körülvett **csúcsoktól**, melyeket a csönd burkol be.
Tanulok a **hajnaltól**, amely újra és újra megszületik, ha nem is látja senki a látványát.
Tanulok a **növényektől**: lábom maradván hálnak meg.
Tanulok a **szántóföldektől**: mindig adnak és nem igényelnek semmit.
Tanulok: a teremtett világtól"

(a szerzője ismeretlen)

CSALÁDI KUCKÓ

Lothringer Éva

X vagyok? Y? Z?

Ülök múltkoriban a villamoson. Felettem áll két huszonéves ifjú, talpig elegáns „céges” öltözékben és beszélgetnek. Bölcsész vagyok, a szó a kenyerem, és mindig azt gondoltam, bírom nyelvünket egy kevésbé. És hát nem. Tudniillik a szó szoros értelmében alig értettem azt, amit beszélgettek. Azt kivettem, hogy nyelvünk szabályai szerint ragoznak, és a kötőszavak is helyükön voltak. De a többi...

Az, hogy a „mai fiatalok” „különböznek tőlünk”, és „hát nagyon mások, mint mi...” ösidőktől fennálló sóhaj. De hogy ennyire?! Szavaikban, nyelvükben, de abban a nyelvben is, amit az életükkel beszélnek. Másképp élnek, másképp gondolkodnak, másképp cselekszenek, mint mi. Hiába sóhajt egy-egy szülő megrovó aggodalommal: „Édes fiam, én bezzeg a te korodban!” És hogy is folytatódik? „Nem ültem folyton a számítógépnél, mint te, nem lógott a fülemben a mobil, én sokat voltam a jó levegőn, de szorgalmasan tanultam, aztán állásom lett, aztán összeházasodtunk, és megszületett te...” És mit mond a gyermekifjú? „De az egy egészen más világ volt, mint ez, tehetek én róla?”

Igen, a fiatalok nagyon különböznek tőlünk. De nem csak pl. tőlem, aki a hatvanas évek szülötte vagyok a múlt évezredből. Egy huszonévestől hallom, hogy ő már egyáltalán nem érti a húszéveseket, azoktól egy világ választja el! A 16-17 éveseknek pedig már szinte a nyelvét sem érti. Új helyzet a világtörténelemben, hogy olyan gyorsan változik a kor, és ezzel a fiatal-ság, hogy nem kell, mint régebben, legalább egy nemzedék ahhoz, hogy távolságot, tehetetlen idegenséget, talán néha kifejezett ellenállást érezzünk magunkban. Elég 20 év. Elég 10 év. Elég, hogy ő, ahogyan ma, amerikai szociológusok kutatásai nyomán mondják, egy Y, avagy Z generációs fiatal.

Az Y generáció kifejezést, amit Magyarországon leginkább Tari Annamária hasoncímű könyve hozott a köztudatba néhány éve, az 1980-as évek nemzedékére alkalmazták. Az Y a You Tube video megosztó portálról kapta a nevét, így You Tube nemzedéknek is hívják őket. Ők azok, akik először születtek bele az internetet működtető társadalomba. Ők már „digitális bennszülöttek”. Velük szemben állunk mi, az X, a középkorú generáció, akik megtanultuk működtetni a computer technikát, de mivel nem születtünk bele, ezért bármekkora erőfeszítéssel is csak „digitális bevándorlók” lehetünk egy életen át. De az idő már ezen is túllépett, hiszen már ők, az Y generáció sem olyan fiatal, hanem megnevezük a következő Z, avagy Google generációt, a mai tizenéveseket. És „nyomulnak” már az ovisok, a holnap fiataljai... Annyi lenne csupán a különbség, hogy új eszközöket jobban működtetnek? Nem.

Más világba születtek bele. DIGITÁLIS VILÁGBA.

Egy vicces videón láttam: „gépezik” a kamasz, édesanyja jön: - Gyere már kisfiam ebédelni! - Nem megyek, facebookozok, de rakjatok fel az ebédről egy jó kis videót, akkor majd érzem a feelinget... Igen, elsősorban és mindenekfelett ez jut eszünkbe. A számítástechnika, az informatika robbanásszerűen fejlődik és terjed: a mindig megújuló „kütyük” (pl. Mp3, 4, 5 és még hány?) világa követhetetlen, a villámkézzel és vidoran internetező és computerjátékokat játszó kisóvodás egy valódi X szá-

mára érthetetlen, a Facebook sok száz millió felhasználója elképesztő és sosemvolt nyilvánosságot keres szóban, képpel és videóval, a fórumok, chatek, kommentek szókimondó világa sokkal, a mindig elérhető „online” lét új követelményei ismeretlenek. Az okostelefonok és laptopok pedig „testrészé” váltak - és hány dologról nem beszélünk még, amit az X nem ért vagy idegesíti...

Az Y, Z és az őket követő generációk számára mindez a legtermészetesebb: könnyedén működtetik és használják mindennapi életükben. Eközben mi, meghatóan lépést tartani igyekvő X-ek, próbálunk a „használati utasítás második pontja” - jellegű üzemmódban működni még, mint anno a tranzisztoros rádiónál és a fekete-fehér tévénél, amit egy vérbeli Y nem is látott életében soha. Mint ahogy el sem tudja képzelni, hogy évtizedekig vártunk a vonalas telefonra, és a már említett fekete-fehér tévén, ami csak a szomszédnak volt, mindössze két csatorna terpeszkedett, hétfőn pedig nem volt adás. Ha azzal bünteti ma a gyereket egy szülő, hogy a „gépezéstől” eltiltja, jó, ha tudja: itt nem csupán arról lesz szó, mint amikor a tévétől tiltottuk el a gyereket, hogy a szórakozást megvonjuk tőle. Nem, itt a kortársi kapcsolati hálóból fog

kiesni, azok közben tovább haladnak, a mi gyerekünk meg lemarad, esetleg annyira, hogy már nem is tud visszakapaszkodni, nem beszélve az információkról, amik nem jutnak el hozzá... Természetesen joggal merül fel a kérdés, mit is érnek a virtuális térben ápoltságok. „Hadd vessen az ilyen”, gondoljuk felnőtt fejjel, és természetesen igazunk van, hiszen valóban rengeteg veszély és felszínesség, üresség leselkedik gyermekeinkre. De ha bátor és beleváló X-ek vagyunk, akkor meg kell ismerkednünk azzal is, mit jelent ez számukra, és meg fogjuk látni, az ma már nem út, hogy egyszerűen eltiltjuk tőle. Hiszen a saját, avagy a barátja telefonján úgyis tudja folytatni... Igen, ez is új. Voltaképpen kiestek a felnőttek kezéből az ellenőrizhető elemek. Hiszen ma már egyáltalán nem az otthoni géphez kötött az online élet, mint mikor még igyekeztünk - ha igyekeztünk! - átlesni a gyerek válla felett, hogy milyen oldalakat is néz a betyár. Ma már tanárok mondják, még jobban fel kell készülniük, mint régen, mert a gyerek azonnal nyitja a pad alatt a telefonján az internetet, és mondja, ha valami nem úgy van! Másrészt viszont még jobban kontrollálható, pont azért, mert az élet nyilvánosan folyik. Régen nagy igyekezettel elcsíptük az órán a gyerekek levelezését, ahogyan eljuttatták egymásnak a papírt, ma pedig az osztályfőnök a tanárban a saját mobilján simán nyomon követi, mi történik éppen óra alatt a szomszéd osztályban a pad alatt. Csak rámeleg az osztály Facebook oldalára. Nem beszélve buzgó mamákról, akik Iwiwen vagy Facebookon ismerősként jelölik be saját szeretett magzatukat - annak nagyobb öröme... -, akinek online lépteit onnantól fogva sokkal tisztábban követik a világhálón, mint az esti beszélgetések alapján... Digitális bennszülöttek lenni életézés és életvitel. Kényszerítő normákkal, új társadalmi játékszabályokkal, ha úgy tetszik, kötelező „protokollal”. És ha kimaradsz, lemaradsz. A felnőtt Y életében ez már nagyon komoly játszma, nemigen kikerülhető követelményekkel.

De hatalmas erőforrás is. Égetően fontos, hogy az óvatosság, egyensúlytartások mellett értékeljük tudásukat és szintetizáló képességüket: a kommunikációs, közösség- és kapcsolatteremtő, önkifejező-önközlő vágyukat és az ebben kidolgozott képességeiket, amelyeket hozzanak csak be az élő közösségekbe, a családba is! A hálón tanult gyorsaságukat és reakciókészségüket, globális, tág körű ismereteiket, az együttműködési képességeiket, és igen, az online létmódból áthozható állandó rendelkezésre állást.

Igen, online vagyok, írhatok, szólhatok, itt vagyok - mondja állandóan a fiatal nyitott gépe, telefonja, „kütyüje”. Igen, légy „online” velem három dimenzióban is, állj rendelkezésre. Meg fogja tenni. Várja, hogy megtehesse.

Más világba születtek bele. GLOBALIZÁLT VILÁGBA.

Az Y generációnak már egészen új módon természetes a kultúrák közti tolerancia, a személyiség, az emberi méltóság, az emberi jogok kiemelt tisztelete. Az email, a százféle internetes kapcsolattartó program, a mobil sose látott módon teszi lehetővé a szinte állandó és természetes kapcsolatot a világ minden tájával, barátokkal, akiket láttunk már élőben és akikkel csak virtuálisan barátkozunk, mindenesetre kommunikálunk. Összeszűrődött a világ, sokféle lett az élet íze: ahogyan teljes természetességgel esszük a kínai, indiai vagy török ételeket, úgy áramlik be a másik kultúra, a másfajta mindennapok világa az Y generáció életébe. Amikor pedig folyton járják a világot ösztöndíjjal, munkavállalással, nyelvtanulással vagy akár - régi módon - hátizsákkal, testközelpbe kerül a távoli világ, a másik értékrend. A neten pedig tovább ápoljuk a kapcsolatokat...

Mindehhez társul akár itthoni közegben is az integrált oktatás szemlélete - az is valamifajta globalizmus, amikor fogyatékkal élő gyerek növekszik átlagos intézményben - s egy mai fiatalnak teljesen természetes, hogy vakokkal, kerekesszékesekkel vagy akár Down-szindrómásokkal ápoljon mindennapi jó kapcsolatot.

Sőt, világszerte terjed az önkéntesség csodálatos divatja: nem ritkán mennek ma mindennapi, modern, cseppet sem „jógyerek” fiatalok nemcsak egy-két hétre, hanem akár egy-két évre is a legszegényebbek közé Dél-Amerikába, Afrikába segíteni, dolgozni az ott élőkért, sorsközösséget vállalni. Mert ez lelkesíti őket. De a lelkesedés egy hétre lenne elég, itt többről van szó. Valódi megértésről, szolidaritásról és felelősségvállalásról. A terjedő, Egyháztól akár független önkéntesség itthon is kórházakba, szociális otthonokba, játszótérépítésre, hajléktalanszállókra viszi a fiatalokat. Szolidaritást és felelősséget vállalnak. Emberekért és a Föld jövőjéért, a kihalt állatfajokért és az újrahasznosítható energiáért. Mindebben mi az erőforrás? Számomra az Y generáció lendülete, kreativitása. Valódi ereje a cselekvésre. Felelősségvállalási vágya a közös dolgokért, akár mint Földlakó. Mély empátiája és embersége a rászorulóknak, a peremre szorítottak iránt. Bátorsága és kiállása. A tevékenységben való öröm és értelem keresése és találása.

Más világba születtek bele. A FOGYASZTÓI TÁRSADALOM VILÁGÁBA.

Nyelvtanfolyamra jártam, csupa Y generációs fiatalal. Arról kellett angolul véleményt nyilvánítani, miért laknak olyan hosszán otthon a fiatalok a „mamahotelben.” Nem felejttem, ahogyan egy érett, fiatal lány hirtelen kitört: „Mi félünk! Azért nem merünk kimenni az életbe, mert félünk!”

Mi, X generációsok még nagyrészt azt értjük a fogyasztói tár-

sadalom fogalma alatt, hogy a reklám, a marketingfogások jól irányzott balhorgai rávesznek minket a mindig „ÚJ!” logójú termék boldogító megvételére, hogy a shoppingolás mámorából megittasodva holnap ezt a terméket is kidobjuk, és az újabb „ÚJ” márkától reméljük üdvöt és boldogságot. A fogyasztói társadalom egy Y-nak és Z-nek már nem elsősorban erről szól. Persze erről is, a márkák és az odatartozás, a „mi ezt viseljük” világa nagyon fontos, főleg kamaszkorban. Később azonban átlát ezeken, főleg, ha ő is elkezd marketinget vagy kommunikációt tanulni.

Egészen mást jelent viszont az a valóság, hogy az Y tudja: mára, a fogyasztói társadalomban ő maga lett a termék, akit/amit a lehető legjobban ki kell fényesíteni, amit szüntelenül és minden pillanatban el kell adni, ami állandó szoros versenyben van, hogy őt válasszák, őt akarják. Szüntelenül „gyúrnia kell” a kinézetéért, az elfogadottságért, az állásért, a párkapcsolatért. Ha nem elég jó, eldobják és „újat” vesznek helyette. Munkahelyen, barátságban, párkapcsolatban... Verseny van. Meg kell felelni.

Csak a legjobb lehetsz. A legfőbb cél a sikeresség. Sikeresség, mindenben. A világ azt üzeni mindenhol az Y-nak: csak ebben van a biztonságod! S a digitális világ és a globalizmus mélyen összefügg ezzel az Y életében. Egy Facebook-profil értelmezhető úgy is, mint a személyiség reklámfelülete. Egy mobillal készített, világhálóra feltett kis videó súlyosan ronthat a presztízseken. Egy pártoló hoz-

zászólás elindíthatja sikeremet. Sokat halljuk a „mai fiatalokról”, hogy képtelenek elköteleződni. Nem úgy, mint az előző nemzedék. „En a te korodban már, ugye...” A valódi elköteleződési vágyhoz és képességhez szükség van belső és külső biztonságra. A gyökerek és a szárnyak biztonságára. Hogy lássam, van honnan és hova odakötni azokat a köteleket... Az Y és a Z generáció biztonságérzete gyakorta sok sebből vérzik. A megváltozott családmodellek nyújtotta háttér, a szinte óvodás kortól való megfelelési kényszerek, a profitorientált társadalom versenyszelleme és anyagi célzottsága, az egzisztenciális bizonytalanság lehetősége az őt körülvevő családban is, a jövőképpen is, a keretek közé beszorított, mégis túl sok lehetőség nem kedvez a biztonságérzet megerősödésének, és az erre épülő elköteleződési vágnak. És akkor még nem szóltunk az értékválságról, a hit szerepéről és hiányáról vagy akár arról, mennyire vonzó és követendő is a fiataloknak az az életmodell, amit szüleiknél „élőben” látnak. Mennyire beszédes a már nem is olyan új kifejezés: „kapunyitási pánik...”

Az Y generáció mégis hihetetlen erővel él. Jellemző rá a szüntelen újrakezdés, hiszen nem egyszerű hetven elutasított álláspályázat után a hetvenegyedik helyre is elküldeni - a szívósság, gyakran a rengeteg tanulás, a megfeszített munkatempó, a kiemelkedő teljesítmények. A „nem adom fel” begyakorolt képessége. Nem utolsósorban pedig jellemzi őt az életnek ugyanaz a vágya, mint az előző nemzedékeket. Szeretne biztonságot, családot és a látszat ellenére gyermekeket is: szeretne legalább „elég jó szülő” és „elég jó” házastárs lenni. Élmenygazdagon, valódi érzésekkel, álarcok nélkül, szeretetben élni.

É L E T K É P E K

A kisfiú lány mosollyal bújt az anyja ölébe:

- Mond nekem! – súgta a fülébe.
- Mit? – kérdezte a szülő.
- Tudod. Amit úgy szeretek hallaní. – nyújtotta a beszédet kérőn. Közben felnézett a szemébe és az anya haját kereste a kezével.
- Ja, azt. – de nem folytatta, csak hallgatott.
- Anyúúú, légszsi!

Az asszony odanyújtotta az arcát és szinte azonnal kapott rá egy édes pusztit. Rámosolyodott a gyermekre, a szemébe nézett és azt mondta:

- Szerettek.
- Akkor is szeretted, amikor még a pocidban voltam?
- Igen, ott is szerettelek.
- És akkor is szeretni fogsz, ha majd megnövök és olyan nagy leszek, mint apu?
- Igen, akkor is. Mindig szerettelek és mindig szeretni foglak.

HÁT VALAHOGY TALÁN így TENNE MA Jézus!!!

Intené azokat, akik csak kapni szeretnek, hogy tanuljanak meg adni is! Intené az uralkodókat, hogy tanuljanak meg szolgálni is. Intené a bővelkedőket, hogy osszanak a szűkölködőknek. Intené a vendéglátókat, hogy akiknek sok van, hívják asztalaikhoz azokat, akiknek semmi sincs; s ha nem, akkor — megdézsmálná a világot: azaz eltörölné az egész mai pogány jogrendet s helyére állítaná az istenit, a testvérít, a krisztusi világrendet, megadná mindenkinek a lakást és a megélhetéshez szükséges minimális földet és foglalkozást, a világ csúcsaira nem az észet, hanem a szeretettel telt áldozathozatalra képes szívet tenné —

Uralkodóul, a világ régi mércéi helyére a szükség mércéjét állítaná, megszüntetné a több állások, több üzletek, több jövedelmi forrásokat, apasztaná és oly középarányosra állítaná a munkaidőket, hogy mindenkinek jusson munka is a megélhetéshez és idő is az elmélkedésre, tanulásra, fejlődésre. a nőt visszarendelné a világból az ő otthonába — anyának, a gépeket akként foglalkoztatná, hogy annak haszna ne az emberé, hanem az emberiségé legyen,

Megtiltaná bármi cím alatt is elperelni azt a földet, vagyont, műhelyt, otthont, életalapot, amely a megélhetés minimuma, maximuma és minimálna úgy a jövedelmeket, mint a vagyonalapokat, hogy se a túl sok, se a túl kevés ne kisértse a lelket,

Új gárdát szervezne a papság mellé: a világi apostolokat, nem hazavárni, hanem felkeresni az eltévedt juhokat, új rendházakat szervezne a szegények és elhagyottak, nem az egészségesek, hanem a betegek, nem az igazak, hanem a lelkiileg csonkák-bokák felkarolására, a sok-sok zárva tartott templomot nyitva tartaná, ahol a nép lelki- és erkölcsi nevelésére és Isten dicsőségére szóló előadásokat, filmeket, színdarabokat adatna, hogy az emberek ne a kaszinók, kávéházak és kocsmák rossz levegője és szelleme alatt sínylődjének, hanem Isten házában emelkedjenek, fejlődjenek, mert a templom nem becsukása, hanem nevelésre — iskolául és a lelkek menhelyül adatott fejlődni az Isten-képmássáig, az egyházi vagyon maximumon felüli jövedelmeit a papság helyett az Egyház, illetve Isten szent céljaira fordíthatná, a papságnak — a nép érdekében gyakorolható — közjogot adna, a világ párizsi, moszkvai, genfi és sok-sok tanácsai helyett megszervezné az Egyház elnöklése alatt a nép és Isten céljai szerint tanácskozó keresztyén főtanácsot, a nemzetközi kérdések — nem vallási, hanem társadalmi — eldöntésére, a világbéke fenntartására megszervezné Krisztus hadseregét, — Az egy akol s egy pásztor megvalósítására pedig a keresztyén világuniót, s visszavezetné az emberiséget ahhoz az akolhoz, amelyiket mindenféle és kölcsönösen téves és bűnös eszmék hatása alatt elhagyott, — csakhogy ebből az okból a testvériség érdekében törölné a rangot és a pénzt, végül testvérisíténé az egész világot — az Ő Szent Szíve és mindeneket megbocsátó Szeretete által.

Csak a kegyelem!

Henry Moorhouse, híres igehirdető mondta el a következő történetet.

Régebben egy asszony azt mondta nekem: "Nem tudom belátni, hogy az, aki a parancsolatok közül egyet nem tart be, ugyanolyan rossz, mint aki ötöt vagy aki egyet sem."

Elmondtam neki, hogy Isten sohasem adott öt vagy tíz törvényt, csak egyet, amely tíz parancsolatból áll. Majd így folytattam:

"Nézzé csak meg ezt az órát! Ha megszámlolja a kerekeket, lehet hogy tízet, vagy még többet is talál, de ha csak egyet is összetör, az óra megáll."

Az asszony még mindig nem értette, ezért tovább magyaráztam: "Tegyük fel, hogy egy láncon egy szakadék fölött függ. A lánc tíz

szemből áll. Ha egy ember kalapáccsal összetör minden láncszemet, hova kerül ön?"

"A mélybe természetesen."

"De tegyük fel, hogy csak egy szem törik el, akkor hova kerül ön?"

"Az ugyanolyan rossz lenne, ugyanúgy lezuhanék!"

"Ugyanannyi kegyelem kell a világ legjobb emberének a megmentéséhez, mint a leggonoszabbéhoz. Semmi más, csak a kegyelem tud felszabadítani a bűn törvénye alól a Jézus Krisztusban való hit által."

"Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki ne dicsekedjék." (Ef 2,8-9)

Valami jobbat?

Egy ateista istentagadó propaganda anyagból iratokat küldött egy hitben élő fiatalnak. Javasolta azok elolvasását, s kérte, adjon véleményt arról, hogy azok mennyivel értékesebbek és kiválóbbak a Bibliánál.

A fiatal ember ezt válaszolta:

Ha ön valami jobbat tud a Hegyi Beszédnél;

Szebb történetet ismer a tékozló fiú hazatérésénél;

Meghatóbbat tud az irgalmas szamaritánus tetteinek leírásánál;

Vagy erkölcsileg színvonalasabbat a Tízparancsolat rendelkezéseinél;

Vigasztalóbbat a 23. zsoltár sorainál;

Továbbá, ha tud valamit, ami az Isten szeretetét kinyilatkoztatja,

az Ő kegyelmét az emberi szívhez megnyerőbben eljuttatja;

Ha ismer valamit, ami az ember földi életét boldogabbá teheti,

mint a Krisztus váltságahalálának elfogadása;

Ha ismerete van olyasvalamiről, ami biztosíték arra, hogy az örökkévalóságot a mennyországban kívül dicsőségesebben lehet eltölteni, akkor küldje el mindezeket nekem... a lehető leggyorsabban.

Herold

JÖJJETEK ÉN HOZZÁM MINDNYÁJAN !!!

Jöjj ! — az evangélium hangjai így hívnak

Jöjj ! — Isten szeretete keresi a szívedet

Jöjj ! — lelked üdvösségére így kérlek az örök kegyelem

Jöjj ! — ezt kiáltják Isten bizonyágtevői

Jöjj ! — minden prédikáció, evangelizáció egy — egy meghívás

Jöjj ! — így hívogatnak Isten szolgái, Krisztus gyülekezete

Jöjj ! — ez a kereszt halk, szelíd üzenete

Jöjj ! — a szeretet keres, hívogat

Jöjj ! — minden szenvedés, nyomorúság egy — egy hívogatás

Jöjj ! — Jézus, az Üdvözítő hív minden embert, ifjút és öreget

egyaránt

Jöjj ! — így hív a Szentlélek is

Jöjj ! — így hív a Biblia, az Újtestamentum, és minden evangéliumi irat

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

Jöjj ! — ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet.

GYORSNAPTÁR AZ ELŐTTÜNK ÁLLÓ ÉVRE

Szeptember 17-től	Kezdődik a hitoktatás
Szeptember 15.	Bérmálás (este 6 órakor)
Szeptember 30. ½ 9 ó.	Elsőáldozás
Október 6.	Hittanosok őszi kirándulása
Október 12.	Felnőtt katekézis
Október 23.	Őszi egyházközségi kirándulás
November 6-13-20-27.	Egyházközségi mozi
November 9.	Felnőtt katekézis
November 17.	Zsoltárénekesek és ministránsok őszi túrája
December 7.	Felnőtt katekézis
December 15.	Adventi kézműves műhely
2013	
Január 11.	Felnőtt katekézis
Január 26.	Csocsóverseny
Február 8.	Felnőtt katekézis
Február 23.	Ministránsok és zsoltárénekesek téli túrája
Március 8.	Felnőtt katekézis
Március 22-23-24.	Szent József búcsú, Nagyböjti lelkigyakorlat
Április 5.	Felnőtt katekézis
Április 27.	Hittanosok tavaszi kirándulása
Május 10.	Felnőtt katekézis
Május 25.	Tavaszi egyházközségi kirándulás
Május 31.	Hittanévé vége, táboros szülői értekezlet
Június 4-11-18-25.	Egyházközségi mozi
Július 6.	Egyházközségi piknik
Július 8-13.	Leánytábor
Július 15-20.	Fiútábor

A naptár nem tartalmazza az ifjúsági összejövetelek és a különféle közösségek (Nikodémus csoport, Olvasókör, Mária csoport stb.) találkozóinak rendjét, mert azok még egyeztetésre várnak.

Egy tibeti láma, a világ legokosabb embere és a hippi

Egy pilóta egy magánrepülőn szállít három embert, egy tibeti lámát, a világ legokosabb emberét, és egy hippit. Hirtelen a pilóta bejelenti a három utasának: "Rossz híreim vannak. A gép le fog zuhanni. Most rögtön ki kell ugranunk. Sajnos, csak három ejtőernyőnk van. Mivel én iszonyú jó pilóta vagyok, nem látom az okát annak, hogy meghaljak, ezért az egyik az enyém. Sok szerencsét!" És ezzel kiugrott a gépből. Ezután a világ legokosabb embere szólalt meg: "Mivel én vagyok a világon a legokosabb ember és nagyon értékes vagyok a civilizációnak, ezért én veszem el az egyik ejtőernyőt, és megmentem magam." Ezzel ő is kiugrott a

gépből.

Ezek után a láma azt mondta a hippinek: "Én már elég hosszú és gyümölcsöző életet éltem eddig is, nincs szükségem arra, hogy tovább éljek. Vedd el nyugodtan az utolsó ejtőernyőt."

"Nyugi öreg!" - mondta a hippi, miközben feltette az ejtőernyőt a láma hátára. "A világ legokosabb embere épp az előbb ugrott ki a hátszákkal."

A NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik: minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között telefon: (93) 313-849, 06/30/5085542